

Siyasi Gazete
Aralık 2015
Söz ve Eylem
Dergisi'in Ekidir
Sayı: 5
Fiyatı 1 TL

İşbaşı

Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!

Dünya Isınmaya Devam Ediyor -2

Gelişmelerin olağanüstü bir hızla yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Hemen hergün yaşanan olaylarla dünya, sürmekte olan ilan edilmemiş bir emperyalist savaştan, ilan edilmiş bir savaşa doğru yol alıyor.

Dünya kapitalist medyası aylarca 20 Kasım'da Antalya'da toplanacak olan G20 zirvesini propaganda etti. Toplantıda dünyayı her gün biraz daha yaşamamıza hale getirenlerin yol açtığı sorunlar, küresel ısınma, Suriye ve diğer işgal altındaki ülkelerden yaşanan göçler ve bunların Batı için, kapitalizm için barındırdığı tehlikeler, yoksulluk, gelir adaletsizliği vb. tartışılacaktı. DAİŞ 18 Kasım'da Fransa'da gerçekleştirdiği vahşetle yıllardır yapılmakta olan bu ikiyüzlü toplantının gündemini de değiştirdi.

Afganistan'ın işgali ve yeniden dizaynı için El-Kaide'yi keşfedenler, Suriye'nin işgali ve yeniden dizaynı için de DAİŞ'i keşfettiler. DAİŞ ve benzeri imal örgütler kullanılarak Suriye'de iç savaş başlatıldı. Ve yine bu örgütler kullanılarak, tıpkı 11 Eylül'de olduğu gibi, "terörizme karşı savaş" adı altında kaos içindeki Irak ve Suriye'nin emperyalist paylaşımına koyuldular.

DAİŞ, Suriye ve Irak'ta üslendiği görevin yanında Fransa'da yüzden fazla kişiyi öldürerek işlediği insanlık suçlarına bir yenisini eklerken de onu imal edenlerin hizmetindeydi. Katliamı G20 toplantısının hemen öncesine "rastlatarak" imalatçıların "can sıkıcı" konularda yeni yalanlar üretmekten

kurtardığı gibi, "terörizme karşı savaş" için yeni bir toplantı toplamak zahmetinden de kurtardı.

Kürsüye çıkan her bir "lider" terörizmin ne korkunç bir şey olduğunu anlattı. DAİŞ'e karşı ortak mücadeleden söz etti. Bütün bu mizansenin içinde en anlamlı sözler Rusya lideri Putin'den geldi. Putin, G20 içinde yer alan ülkelerin bir kısmının DAİŞ'i desteklediğini ve ellerinde bunu kanıtlayacak veriler olduğunu söyledi. Diğer liderlerin açıklamalarını anında dünyaya yayan medya tekelleri Putin'in bu açıklamasını uzun bir süre görmemezlikten geldi.

DAİŞ'in Paris saldırısı, sürmekte olan emperyalist savaşta yeni bir dönemin de başlangıcı oldu. Bu saldırı, saldırganla, onu imal eden arasındaki ilintiyi örttüğü gibi, Avrupa devletlerine kendi halklarını savaşa hazırlamada bir gerekçe görevi gördü. Başta Fransa, İngiltere ve Almanya olmak üzere Avrupa'nın hemen her ülkesinde halklar terörize edildi. "Alarm seviyesi" en üst düzeye çıkartıldı, olağanüstü hal uygulamalarına geçildi, halklar adeta evlerine hapsedildi. Hemen her ülkede terör bahane edilerek yasalar ve anayasaların değiştirilmesi gündeme getirildi. Kısacası 11 Eylül'de ABD'de ne yapıldıysa Avrupa'da da o oldu.

Avrupa'daki bu yeni yönelimin bir yanı halkı terörize ederek savaş yasalarının sessiz sedasız çıkmasını sağlamaksa, diğer yanı da tıpkı ABD'nin 2. Emperyalist savaşta Pearl Harbour'da* yaptığı gibi, halkı gelmekte olan büyük savaşa ikna etmek,

■ Devamı 2. Sayfada ►

hazırlamaktır.

Türkiye'nin Son Kozu mu?

Baştan beri bölgedeki konumlarını Suriye'de Esad'ın yenilgisiyle ilişkilendiren Türk egemenleri, bunu sağlamak için olmadık yol ve yöntemleri denedi. DAİŞ, El-Nusra, Ahrar-ı Şam, Sultan Murat Tugayları vb. örgütlerin imalatçısı Türk devleti değilse de, Türkiye bu örgütleri desteklemek için her türlü yardımı yaptı. Bu örgütlerle katılımıyla operasyonlar yönetti. Bunlardan sonuç alamayınca

Bu Sayımızda

Dünya Isınmaya Devam Ediyor-2 S. 2

Sendikalar Üzerine (2) S. 3

"Haklılığımızı Kimse İnkâr Edemez" S. 4

Tırnaklarını Annesi Keser, Parmaklarını Makine S. 5

Çağdaş Kölelik Düzeninden Çıkış s.8

Yeni Dönemde Gençlik Mücadelesi S.10

Dünya Isınmaya Devam Ediyor -2

► Baş tarafı 1. Sayfada

birbiri ardı sıra provokasyonlara başvurdu. Başarısız olan her provokasyondan sonra adeta gözü dönmüşçesine daha büyük operasyonlar denedi, deniyor. Çünkü Suriye, Türk burjuvazisi için sadece bir bölgesel etki alanı değildir. Suriye aynı zamanda Suriye müdahalesini bir Kürt soykırımına döndürme anlamında, Türk devletinin en önemli sorunu olan Kürt sorununun da “çözüm alanıdır.

Bir dönemdir yaşanan gelişmeler, bölgedeki denge- nin, bütün çabalarına ve provokasyonlarına rağmen Türkiye’nin aleyhine değiştiğini ortaya koyuyor. Bu durum Rusya’nın Suriye sorununa doğrudan müdahil olmasıyla birlikte geri döndürülemez ölçüde değişti. ABD’nin baskısıyla istemeyerek de olsa koalisyonda yer alarak DAİŞ’le ilişkilerini sınırlamak zorunda kalan Türkiye, Rusya’nın sahaya inmesiyle Suriye’deki öteki ittifaklarını (El- Nusra, Sultan Murat Tugayları vb.) da kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Rusya’nın Suriye sorununa müdahil olmasının hemen ardından DAİŞ’e karşı yürüttüğü operasyonlar ve bu kapsamda DAİŞ’ten petrol satın alan Çalık grubuna ait yüzlerce tankeri

bombalaması , Türk devleti ve özellikle Erdoğan’ın sinirlerini gerdi. Rus saldırılarının Hatay’ın hemen güneyinde üslenen ve Türk devletinden her türlü yardımı alan grupları hedef alması, Türkiye’nin elindeki son kozları da elinden aldı. Türkiye’nin son dönemdeki telaşı ve giderek artan kör saldırıganlığının en önemli nedeni budur.

Erdoğan’ın yönetimindeki Türk devleti her cephe- de kaybetmenin telaşı içinde, içeride Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşı acımasızca sürdürürken, dışarıda da yeni provokasyonlara başvuruyor. Türk devletinin, “sınır ihlali” gerekçesiyle Rus savaş uçağını vurmasına yol açan çaresizlik içindeki bu halidir.

Türkiye hem bölgesel bir güç olmanın, hem de Kürt halkını dize getirmenin yolunu Suriye müdahalesin- de doğrudan yer almada gördü. Buna izin ver- men konjonktürü provokasyonlarla aşmayı denedi. Olmayınca kendi tezini uçuşa yasak güvenli bölge olarak revize etti. Bu tezi her tavize razı gelerek, ABD ve diğer emperyalist devletlere empoze et- meye çalıştı. Rus uçağını düşürerek bunu bir emri

vakiyle denedi.

Yakın zamanda Rusya ile Kırım ve Ukrayna gergin- liğini yaşayan NATO’yu (AB ve ABD) bu emri- vakiye ortak edebileceğini varsaydı. Bunun için hemen NATO’ya koştu. Ama olmadı NATO soru- nu “Türkiye’nin sınırlarını koruma hakkı vardır” cümlesiyle geçiştirdi. ABD ise “sorunun Türkiye ile Rusya arasında bir sorun olduğunu” söyledi. Di- ğer ülkeler sorunun büyümemesini telkin ederken, DAİŞ’e karşı ittifakın sürdürülmesini vurguladılar. Kısaca Türkiye bu defa da umduğunu bulamamış- tır. Bulamamanın ötesinde, Rusya’nın Suriye’deki konumunun güçlenmesine yol açarak Suriye’de operasyon düzenleme imkanlarını kaybetmiştir. Rus uçağını düşürerek Türkiye aynı zamanda gel- mekte olan savaştaki yerini de belirlemiş oluyor. Rusya’nın uçağın düşürülmesinden sonra aldığı önlemler de bunu doğruluyor. Rusya S400 füzele- rini Suriye’ye gönderme , en büyük uçak gemisini bölgeye konuşlandırma ve savaş uçaklarını koruma kararı olarak bölgedeki askeri ve siyasi varlığını güçlendirmiştir.

Ancak bütün bu başarısız girişimlerin Erdoğan yönetimindeki Türkiye’yi durdurmaya yetmeyeceği görülüyor. Başarısızlıklar birbirini izledikçe macera arayışı daha da güçleniyor. Erdoğan 1914’te Avus- turya veliahtı Arşidük Franz Ferdinand’ı öldürerek “savaşa yol açan” Sırp Gavrilo Princip’in rolünü üstlenmeye aday görünüyor.

Bu son dönemde baş döndürücü bir hızla yaşa- nanlar her ne kadar Suriye ile irtibatlı görünse de, aslında daha büyük bir gelişmenin, bir emperyalist savaşın adım adım hazırlanışını gösteriyor.

Yüz yıl sonra dünya yeniden kriz, savaş ve devri- min içinde yer aldığı bir dalganın içinden geçiyor. Aralarındaki bütün çatışmalara rağmen Dünya burjuvazisi, egemenliğini tehdit eden bu dalgadan korunmak için bütün önlemleri alarak, Paris katli- amı gibi kendi üretimleri katliamları da kullanarak hazırlığını sürdürüyor.

Böylesi bir ortamda gelmekte olanın taşıdığı risk ve olanakları görmek önemli olsa da, yetmiyor. Riski göze almak ve gelmekte olana hazırlanmak gereki- yor. Yüzyıl önce kriz, savaş ve devrimin içinde yer aldığı toplumsal tablodan devrime ulaşmayı başardık. Bugün de başarabiliriz. Bunun için gerekli olan Bolşevikleşmek, Bolşevik bilinç ve örgütlülükle işe koyulmaktır.

Mücadeleci ve kararlı kişiliği nede- niyle devlet, Tahir Elçi’nin katline çok önceden karar verdi ve bu ka- rar, ilk fırsatta hunharca uygulandı. İşlediği cinayetleri örtbas etmekte son derece mahir olan katliam- cı devlet, yine gerçek katilleri ve cinayete karar verenleri gizleme- ye çalışacak; bizler ise döktükleri kanda boğuncaya kadar katillerin peşlerini bırakmayacağız.

Kürt halkı ve Türkiye işçi sınıfı “kelleyi koltuğa alan” bu mücadele neferini unutmayacaktır. Birkaç yıl önce Tahir Elçi şunu söy- lemişti: “..... insan haklarını savunmak her zaman, her yerde zordur. Ama bizim burda Kürdistan’da, hele hele Diyarbakır’da insan haklarını savunmak, kelleyi koltuğa almak demektir.”

ÇIKTI

SÖZ VE EYLEM

EKİM - KASIM - ARALIK 2015

1

Komünistlerin İvedi Görevi

Ulusal Mücadeleye Marksist Yaklaşım

Devrimci Parti İçin Program Taslağı

Komünist Hareket

Sendikalar Üzerine - 2

N . Fırat

Günümüzde sendikal mücadele sürecinde belirleyici olan eğilim, halen uzlaşmacı sendikal anlayıştır. Türkiye’de sendikal hareket Osmanlı’ nın son dönemlerinde 1890’ lardan itibaren başlamış olsa da Cumhuriyet döneminde uzun bir sessizlik dönemine mahkum edilmiştir. Ancak ikinci dünya savaşı sonrasında, sendikalar yasal olarak burjuva hükümet güdümünde kurulabilmiştir. İstanbul ve havalisinde gelişen sendikal hareket, yarı legal cemiyetler şeklinde örgütlenmeye uğraşırken, burjuva hükümetin işçi hareketini denetim alma kaygısıyla, 1952 yılında ABD destekli bir çalışma sonrasında TÜRK-İŞ konfederasyonu kurulmuştur.

TÜRK-İŞ’ e sınıf çıkarlarını egemenlerin lehine uzlaştırma görevi verilmiş olması , konfederasyonu en baştan itibaren icazetli duruma düşürmüştür. Konfederasyonun varlığı, toplu sözleşme ve grev hakkının kullanılmasını sağlayamamıştır. İşçiler, daha çok bir danışma kurulu biçiminde hareket eden herhangi bir caydırıcı vasfı bulunmayan bu yapıya karşı tepkilerini defalarca ifade etmiş olmalarına rağmen sendikal haklarda herhangi bir ilerleme sağlanamamıştır.

1960’ lı yılların başı itibarıyla kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesi sonucu işçi sınıfının kitlesinin de büyümesi, işçileri daha kapsamlı mücadelelere yöneltmiştir. O dönem sınıf mücadelesi yasaların ötesine geçmiş grev ve direnişler meşru olarak yapılmaya başlanmıştır. Toplu sözleşme ve grev yasası henüz daha ortada yokken çalışma koşullarına ve düşük ücrete karşı işçiler haklarını alabilmek amacıyla “yasal sendikal” alanının dışına çıkarak KAVEL direnişini gerçekleştirmişlerdir. İşçiler, sendikasız olarak sadece kendi birliklerinden güç alarak greve gitmişlerdir. Kavel direnişi sonrasında, grev ve lokavt yasası adı altında çıkartılan 274-275 sayılı iş kanunlarındaki demokratik haklar, işçi sınıfının mücadelesinin o andaki kazanımı olarak sağlanmış haklardır. Bu süreçte sağlanan kazanımlar, TÜRK-İŞ’i sendikacılık yapmaya zorlasa da sınıf uzlaşmacılığı tutumundan taviz vermeyen konfederasyon, işçilerin baskılarına karşı göstermelik birkaç grev dışında etkinlik gösterememiştir.

TÜRK-İŞ’in bu politikalarına karşı, sınıf bilinçli işçilerin tepkisi 1966 yılına kadar örgütlü bir birikim yaratmış ve sendikal mücadele alanında bir yol ayrımını zorunlu kılmıştır. Ekonomik mücadelenin dahi verilemediği bir konfederasyon yerine aşağıdan gelen baskılara karşı tutarlı ekonomik demokratik mücadele verecek bir yapının oluşması kaçınılmazdı. DİSK, kurulmadan önceleri gelişen sınıf mücadelesinin yarattığı gerilimler, zorunlu olarak işçilerin bir kısmını daha direngen mücadeleciler bir tutum almaya zorlarken bir kısım sendikacı ise devlet güdümünde kalmayı işçi hareketinin tepkilerini yumuşatmaya çalışarak yürütmeyi tercih etmiş oluyordu. Sınıf mücadelesinin yükselmesi, işçileri eylem birliğini sağlamaya ve sınıf dayanışmasına zorluyordu.

13 Şubat 1967’de TÜRK-İŞ den ayrılan beş sendika (Maden-İş, Lastik-İş, Basın-İş ve bağımsız Gıda-İş, Türk Maden-İş (Zonguldak) DİSK’i kurdu. DİSK’in “demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı” ilkesi ile faaliyete geçmesi, uzlaşmacı ve sınıf mücadelesini bastırmaya yönelik eğilimlere karşı mücadelenin de gelişmesine neden olurken sınıf mücadelesinin ülke boyutunda yaygınlaşmasının da önünü açmış oldu. İşçiler, ilk başlarda DİSK’e karşı çekinik dururken kazanımları gördükçe ve kendi

içinde bulundukları sendikaların gitgide ipliklerinin pazara çıkması çıkması sonrasında DİSK’e yöneldiler. Hatta farklı dünya görüşlerine sahip olmalarına rağmen “sosyalizm yönelimli” işçilerin sendika yönetimlerine gelmelerine destek verdiler. Kuruluşunda otuz bin civarı üyesiyle (ağırlıklı olarak özel sektör) faaliyete başlayan DİSK, 15-16 haziran direniş sürecinde üye sayısı itibarıyla yüz bin civarında işçi ile temsil ediliyordu. 1970 li yıllar boyunca mücadelesini dahada geliştiren, 1 Mayıs 1977 katliamına rağmen üye sayısını ve direngenliğini artıran DİSK, ülkede ilk kez DGM’lere karşı direniş gerçekleştirerek toplumsal muhalefet alanında önemli bir rol üstlenmiş oluyordu. Bu duruma karşın 12 Eylül diktası, darbeden hemen sonra DİSK’i kapatarak yükselen sınıf mücadelesinin önünü kesmeye ve set örmeye çalışmıştı.

Birçok eksiği ve hatasına rağmen bir sürü tutarsızlığa da imza atmış olsa da 12 Eylül öncesi döneme sınıf hareketi açısından damgasını vuran TÜRK-İŞ değil DİSK oluyordu. 1992 yılında açılması sonrasında 1970’li yıllardaki ivmesini tekrar edemeyen DİSK, mücadeleyi daha çok TÜRK-İŞ’le rekabet üzerinden yürütmeye yetinmesi ve toplu sözleşme ve ücret artışı sağlamayı hedefleyen bir sendikal çizgiyi yeterli görmesi itibarıyla geçmiş yıllardaki performansından uzak bir çizgi izlemektedir. Sendika aristokrasisi ve bürokratizm sadece TÜRK-İŞ’ de değil DİSK’de de oldukça yer tutmuştur. İşçi sınıfının bu günkü örgütsüzlüğünden, sefaletinden TÜRK-İŞ kadar DİSK de payını almalıdır.

Kemal Türklerin ifadesi ile DİSK’i, TÜRK-İŞ’den ayıran en önemli özellik sendikal demokrasi ve tabanın söz, karar, yetki sahibi olmasıdır. DİSK bu zaten eksikli olan bu özelliğini 12 Eylül sonrasında yitirmeye başlamıştır. Bu süreç devam etmekte ve DİSK koptuğu yapıyla özdeşleşmektedir.

Bu gün işçi sınıfının büyük çoğunluğu örgütsüzdür. Sendikalaşma oranları yüzde dört civarındadır. Sendikaların ulaşamadığı binlerce kadın ve genç işçi henüz örgüt, örgütlü mücadele fikrinden yoksundur. Bu nicelik olarak yetersizlik nitel anlamda da yetersizliğin bir göstergesidir. Sosyalistlerin sendikalardan uzaklaştırılmış olması var olanlarında bu alanı ikbal kapısı olarak görmeleri yaygın bir pasifizmi genellemiştir.

Devletin çıkartmış olduğu iş yasaları, siyasal alanda olduğu gibi her türlü gericilikle maluldür. Sermayenin talebi ile işçi sınıfının önüne örgütlenme ve mücadele sürecinde bir çok engelin çıkartılması ile yetinilmemiş adete onu yasalar nezdinde grev yapamaz duruma getirecek grev kısıtlamaları yaygınlaştırılmıştır.

Bugün geline nokta sınıf sendikalarının varlığı ile çalışma koşullarının iyileşmesinin birbiri ile örtüşen kavramlar olduğu ortaya çıkmıştır. Sınıf sendikacılığı ne kadar gerilemişse çalışma ve yaşam koşulları dahada zorlaşmış esnek ve güvencesiz çalışma yaygınlaşmıştır. Diğer yandan sendikal alanda kadın işçilerin geçmişe göre daha fazla sayıda olmalarına rağmen sendika yönetimlerinde daha az sayıda yer almaktadırlar. Bu durum mücadelede önemli bir eksiklik ve yetersizliğe neden olmaktadır. Oysa Kavel direnişi ile başlayan kadın erkek bir arada direniş ve grev sürdürme mücadelesi, 15-16 haziranda barikatlara erkek işçilerle beraber kadın işçileri de çıkarmıştır. Bugün, 15-16 haziranda polis jandarmanın kurduğu barikat çemberini yaranların kadınlar olduğu unutulmuş gibidir.

Türkiye’de işçi sınıfı hareketinin bütün iniş çıkışlarına rağmen TEKEL direnişi sonrasında üzerinden ölü toprağını atmaya başladığını, kendiliğinden de olsa örgütlenmek ve mücadele etmek için bir çok yol ve yöntemi geliştirmeye uğraştığını görmekteyiz. İşçiler kapitalizmin onları itmeye çalıştığı yaşam ve çalışma koşullarına karşı, onursuzlaştırma ve acizleştirme çabalarına karşı direnme eğilimini sürdürmektedir. 2008 öncesinde işçi sınıfı içerisinde pek bir şey yapılamaz algısı bugün “neden yapılamazmış?” sorusuna dönüşmüş ve bir çok farklı örgütlenme deneyimi son metal işçileri direnişinde olduğu gibi yaratılmaya çalışılmıştır.

Bugün geline nokta sınıf sendikacılığının ilkelelerinin tekrardan hayata geçirilmesi için gerek mevcut sendikalarda tabanın söz ve karar yetki sahibi olmasında ısrar edecek bir işçi hareketine ihtiyaç vardır. Bu alanda olabildiğince dayanışmanın geliştirilmesi güç ve eylem birliği fikrinin sınıf içerisine taşınması gerekmektedir. Fabrikalardan başlayarak mücadele alanlarına taşın bir hareketi örgütlemek için bütün devrimcilerin sosyalistlerin ve komünistlerin zorunluluğudur.

”Bizim Haklılığımızı Kimse İnkâr Edemez”!

Ekin Baltaş

Nevin Yıldırım. “Kendisine tecavüz ettiği iddia edilen adamı av tüfeğiyle vurduktan sonra başını keserek köy meydanına attı.”

En insaflı haber sitelerinde yer alan haber dili bu cümleye yakın. Nevin’in öz savunma hakkını “kesik baş” cinayeti adı altında sunan medya, Nevin’den bir canı yaratmak istedi.

Bir erkeğin başının kesilmesi büyük bir olaydır çünkü; kadınlar tek kurşunla, dövülerek, camdan atılarak, silahla, tecavüze uğrayarak, yakılarak veya başka binbir biçimde öldürülebilir ancak bir erkeğin başını kesen bir kadın yerle bir eder bir ülke gündemini. Meşruiyet, geçerli olma, geçerlilik kazanma, “kanuna” uygun olma anlamını taşır. Meşru müdafaa ise kanuna uygun olan savunmadır. Yani biz kadınların bugün yükselttiği öz savunma hakkının devlet diliyle ifade ediliş biçimi.

Nevin Yıldırım kendisine tecavüz eden erkeği öz savunma hakkını kullanarak öldürdü. Sonuç ne mi? Haber siteleri önce olayı kriminalize eden başlıklarla sundu. Sonrasında Nevin’in “aslında” tecavüze uğramadığı, öldürdüğü erkekle ilişkisi olduğu yazılıp çizilmeye başlandı. Ve sürpriz! Haber yorumlarına baktığımızda birçok erkeğin bir anda, birbirlerini hiç tanımadıkları halde yalnızca “erkeklik” ortak paydasında buluşup Nevin’i suçlamak konusunda fikir birliğine vardıklarını gördük.

Yani Nevin, tecavüzçüsünü öldürmeseydi de gidip polise başvursaydı, mahkemeye çıkıp her celse defalarca uğradığı tecavüzü anlatsaydı, savcı ve hakimnin aşağılayıcı sorularına maruz bırakılsaydı, şikayetçi olduğu adam tarafından tehdit edilseydi, köy eşrafi tarafından “adı çıkarılsaydı” ağzını açıp “orda bir durun bakalım” demeyecek olan bu güruh, Nevin kendini savunduğunda aç kurtlar gibi ona saldırdılar.

Neden mi? Çünkü Nevin patriyarkayı karşısına aldı. Çünkü Nevin o köyün tüm erkeklerine hayatlarında yemeyecekleri bir tokat attı. “Sizi ve iktidarınızı tanımlıyorum!” dedi. Her iktidar karşısında gördüğü isyana karşı korkuyla karışık bir öfke duyar. Nevin patriyarkayı ve sarsılmaz koltuğunu korkuttu.

Meşruiyet kavramına dönecek olursak eğer, yasa der ki; “meşru savunma uğranılan bir saldırı karşısında kişinin kendisini korumasıdır. Saldırıyı durdurmak veya saldırının etkilerini azaltmak amacıyla orantılı güç ile gerçekleştirilen karşı saldırı da meşru müdafaaaya dahildir.”

Bizleri, yaşadığımız hayatlarımızı, hatta doğurduğumuz çocukları dahi evlilik içi veya dışı olması durumunda meşru (yasaya uygun) ve gayrimeşru (yasadışı) olarak adlandıran ikiyüzlü toplum ise tecavüzçüyü öldürme fiilini yasaya uygun bulmadı. Mealen Türkiye’nin ekseriyetle ataerkiden yana olan yargı sistemi Nevin’e dedi ki; “tecavüzü durdurmak için kendini savunmak, yasal değildir.”

Patriyarka daima toplum içinde kendini yeniden var etmeye odaklanmış bir düzendir. Yani en eski sömürge olan kadının ezilmişliğini sürdürmek, bu sömürüyü sonuna kadar kullanmak üzerinde yükselir. Bu yüzden alışılmışın dışında bir yöntem kullanan bir kadını en ağır cezalarla cezalandırır. Kimin haddine düşer sistemin devamlılığını sekteye uğratmak? Hangi

kadının hakkıdır bu düzene çomak sokmak?

Oysa Nevin Yıldırım’ın basit bir sebebi vardır. Tecavüze uğramıştır, tehdit edilmiştir, saldırıyı engelleyememiş ve yok sayılmasına tahammül edememiştir. O bu baskı altındayken köyün o çok ahlaklı adamlarının onun hakkında konuşmaları gücüne gitmiştir. Sorsak namusun bir numaralı bekçisi olan bu erkek zihniyetler onun uğradığı haksızlığa sessiz kalmışlardır. Nevin de çekmiş tetiği ve vurmuştur.

Yalnızca Nevin’in köyüyle sınırlı değil bu zihniyet. İkiyüzlü erkek egemen anlayış yaşamlarımızın en ücra noktalarında bile vurur yüzümüze. Otobüste tacize uğrar, tacizeye bağırırsın ama namus bekçilerinin hiçbirini ağzını açıp tek kelime etmez. “Beğenmiyorsan taksi tut” diyen bir sivri zeka bile çıkar çoğunlukla. Sokakta yürürken aval aval geçişine bakan adamlar kahveye gider, ahlakıyla caka satar. Sen sesini duyurmaya çalışırsın onlar susar. Çünkü patriyarka her erkeğe bu hakkı tanır. Her erkeğin, ataerkil kapitalizm koşullarında bir kadını kadın olduğu için hayatın bir yerinde mağdur etme sonrasında da hesap vermeme “şansı” vardır. Bu evin içi de olabilir, sokağın ortası da. Bu bir otobüste de olabilir, bir asansörde de. Dev bir suç ortaklığı mekanizması üzerinde yürüyen “erkeklik” olgusu kendisine bu hak tanınan tüm erkeklerin, ötekini eylemine susmasını getirir. Yani tüm erkekler, sağcı veya solcu, yaşlı veya genç sistemin kendilerine tanıdığı bu torpilden faydalanırlar. Çok kısa bir örnek verecek olursak; erkek egemen düşünce kadını her zaman belirli roller içinde tanımlama eğilimindedir. Yeşil Yol prjesine karşı gelmek için polisin önüne geçen yaşlı kadını hatırlarsınız; Havva Ana. Sözleriyle, isyanıyla, karşı gelişiyile saygı uyandırdı hepimizde. Bu yüzden hemen Havva Ana oluverdi. Ana olmasına itirazım yok, ancak bu akrabalık ilişkileriyle sahip çıkma kültürü Çilem kendisini satmak isteyen kocasını öldürdüğünde Çilem Kardeş’e dönüşmedi. İtiraz noktamız tam da burası işte. Çünkü erkek akıl devlete kafa tutmakla, o erkeğe kafa tutmanın aslında nasıl paralel ve iç içe bir ilişki olduğunun farkında değil hiçbir zaman.

Biz kadınlar bu yüzden devletin yasalarda geçirip bizlere tanımadığı meşru müdafaaayı değil öz savunmayı talep ediyoruz. Öz savunma benliğimizi, onurumuzu, hayatımızı koruyacak olan şeydir çünkü. Öz savunma bizlerin bu sistemde kadın olarak doğmuş olmaktan ileri gelen en doğal hakkıdır. Öz savunma hakkını kullanan kadınlar ise onurumuzdur.

Bu yüzden müebbet hapis cezasıyla terbiye etmeye, çocuğunu doğurtmakla cezalandırmaya çalıştıkları Nevin için patriyarka müebbeti yeterli bulmaz. Öz savunma bilincinin toplumdaki kadınlara sirayet edecek biçimde gelişmesini engellemek adına, dışarıya çıkış yollarının tümünü kapatmak ister ve der ki; “ağırlaştırılmış müebbet olsun”

Kadın katilleri mini etek, dar pantolon, tayt, erkekliğe hakaret, tahrik edici söz, küfür gibi sonu gelmeyecek onlarca indirim silsilesinden faydalandırılırken devlet hiçbir kadının zihninde “size zulmeden erkeği öldürürseniz dışarı çıkabilirsiniz” algısını yaratmak istemez.

Burada kendisini fuhuşa zorlayan ve sürekli şiddet uygulayan kocasını öldüren Çilem Doğan’ın mektubundan bazı alıntılara yer vermekte fayda var.

“Ben ve benim gibi şiddete maruz kalan kadınların acılarının tarifi yok. Bir insan canı almak kolay değil. Bizlerin yaşadıkları ise hiç kolay değil. Fakat suçlu ilan edilen yine bizleriz. Oysaki şiddete, baskıya, tecavüze uğrayan biz kadınlarız. Bize şiddet uygulayan, her gün ölüm korkusuyla yaşatan birine karşı kendimizi savunmamız bizleri ‘katil’ ilan edemez. Keşke olmasaydı, öldürmek zorunda kalmazaydık. Ama bizim suçumuz değil bilmenizi istiyorum, ‘namus’ denilince sadece kadınları suçlayan sistemin suçu. Hiçbirimiz bunları yaşamak zorunda değiliz. Ama bize anca bu hayatı layık görüyorlar, çünkü kadınız. Bizim başımıza gelenlerin, Özgecan ve Cansu Koç’un başına genlerden farkı yok. Bir gün ben de katledilecektim, bugün ben de ölebilirdim. Yine suçlu ilan edilen bizleriz ne yazık ki. Bu sistem bizi her alanda yok saydı. Ahlakın sadece kadınlar için olduğunu vurguluyorlar. Kimse 4 duvar arasında olmayı istemez, bu bizim suçumuz değildi. Bizler katil değiliz.”

Sistemi en açık biçimiyle teşhir eden sözler öz savunma hakkını kullanan Çilem’e ait yine. Öldürülseydi yalnızca iki satır bir haberle geçirilecek olan kadınlar, hakkını kullandığında kocaman puntolarla yazılıyor ve hedef haline getiriliyor. Politik olan erkek şiddeti medya ve yargı eliyle her geçen gün meşrulaştırılıyor.

Özgecan’ın katillerine verilen ağırlaştırılmış müebbet cezası büyük bir yargılama harikası gibi sunuluyor. Oysa ki bu ceza kadınların mücadelesinin zaferi. Zira kanunda geçen kasten insan öldürme suçunun cezası zaten ağırlaştırılmış müebbet. Dolmuşa binen genç bir kadını tecavüz edip, boğarak öldürüp sonra da yakmanın cezası hukuki çerçevede elbette ağırlaştırılmış müebbet olacak ancak bu cezanın gerekli olan çoğu davada verilmediğini bilen biz kadınlar Özgecan için ciddi bir mücadele yürüttük ve kazandık. Dileğimiz ise, kocası, sevgilisi tarafından, mini etek giydi, gülümsedi, “sen de erkek misin” dedi diye katledilen kadınların katillerine de aynı cezanın uygulanması. Bu adaleti biz ne kadar sağlamaya çalışsak da patriyarkanın kanatları altında süren yargılamalar bizden yana değil.

Öz savunma tam bu anda yine karşımıza çıkıyor. Toplum, kolluk ve yargı seni bir suçtan koruyamıyorsa, sen kendini korursun. Bu zorunluluğu yaşatan bizler değil, kadın olduğumuz için hayatta kalmamızı zorlaştıran patriyarkal sistemdir.

Uzun lafın kısıası, tüm erkekler yek vücut olup karşısında dursa da, tecavüzçüsünü öldüren Nevin’i, kocasını öldüren Çilem’i şeytanlaştırmaya çalışsa da biz kadınlar öz savunma hakkımızın arkasında duracağız. Bedenimizin, kimliğimizin, cinsiyetimizin üzerinde baskı kurmaya, tekel olmaya çalışan iktidar ilişkilerini yıkacağız. Bize öğretilmiş kalıp yargıların dışına çıkacağız. İstenmeyen, alışılmadık, aykırı olacağız ama bizlere dayatılan bu hayatı yıkıp en baştan kuracağız.

Bir şey daha diyor Çilem mektubunda, onurunu savunan tüm kadınlara selam olsun;

“Bizim haklılığımızı kimse suçlayamaz.”

Tırnaklarını Annesi Keser Parmaklarını Makina

Halil Atay

Dünya’da 300 milyondan, Türkiye’de 1 milyondan fazla çocuk işçi var.

Türkiye’de çocuk işçiliği konusu her zaman sömürünün önemli bir noktası oldu. Hem tarımda hem, hem hizmet işkolunda, hem de stajyer adı altında sanayide çocuk işçiliği sömürüsü önemli bir yer tutuyordu. Özellikle son yıllarda göçmen işçilerin de Suriye ve Irak’tan Türkiye’ye yoğun göçlerinin etkisi ile çocuk işçileri başta tarım olmak üzere işkollarının nerdeyse tamamında ücretsiz ya da yok paraya çalışır duruma gelmiştir. Çocuk işçilerin önemli bir kısmı ayda 400 TL nin altında bir ücretle, sigortasız, sendikası, güvencesiz olarak çalıştırılmaktadır.

Başlı başına bu durumlar bile çocuk işçiliği konusunu önemli bir mücadele alanı haline getirmektedir.

Birleşmiş Milletlerin Çocuk Hakları Sözleşmesi burada en genel tanımı vermektedir. BM Çocuk Hakları sözleşmesine göre 18 yaşın altındaki herkes çocuktur. 18 yaş altı herkes çocuktur denmesine karşılık bir çok yaklaşımda ve demografik araştırmalarda 14 yaş altında çalışanlar çocuk işçi kabul edilmektedir. (ya da 14-65 yaş arası çalışabilir nüfus olarak tanımlanmaktadır.) Bu yaklaşım yanlış bir yaklaşımdır. BM çocuk hakları sözleşmesinde de belirtildiği gibi 18 yaşın altındaki bütün herkes çocuktur, ve 18 yaşın altında çalışanların tamamı çocuk işçi olarak adlandırılmalıdır.

Çocuk işçiliğinin temel nedeni kapitalist sömürü sistemidir. Güçlü ve örgütlü bir sınıf hareketi ve sendikal hareketin yaşama geçirilememesi, sınıfın sürekli olarak küçük küçük sendikal örgütlenmelere bölünmesi, işçi sınıfının birliğini ve gücünü dağıtmış, bir arada duramaz hale getirmiştir. Bu da ülke içerisinde işçi sınıfının ve kır yoksullarının iş ve yaşam koşullarının giderek daha da kötüleşmesi, sonucunu getirmekte ve ekonomik yoksulluk çocukları çalışma yaşamının içine itmektedir. Yine kapitalistlerin ucuz iş gücü olarak gördüğü çocukları iş yaşamına çekilebilmesi için 8 yıllık zorunlu temel eğitim 4+4+4 şeklinde bölünerek zorunlu eğitim fiilen 4 yıla düşürülerek, çocukların 9-10 yaşından itibaren işgücü piyasasına katılmasının koşulları açılmıştır. Kapitalist sistemin barbarlığı, yoksulluk, yasal düzenlemeler, geleneksel yöntemler ve aile içi işlerde ihtiyaç nedeniyle çocuk işçilerin çalışma yaşamına katılma gereksinimleri sürekli olarak büyümektedir.

Türkiye ve Dünya’da çocuk işçiliği...

Uluslararası Çalışma Örgütü’nün yayınladığı üçüncü Küresel Rapor’a göre dünya genelinde 5-17 yaş arasında ekonomik faaliyet içerisinde olan çocukların sayısı 362 milyon. Bu çocuk işçilerden 246 milyonun durumu ise kabul edilemez durumda. Yine bu Küresel Rapor’a göre, çocuk işçi çalıştıran bölgelerin başında, Asya-Pasifik ülkeleri gelmektedir. Asya Pasifik Güney Sahra ülkelerin, Latin Amerika ve Karayipler, Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkeleri, Doğu Avrupa ülkeleri ve gelişmiş ülkeler izlemektedir. (Gelişmiş ülkelerde ise 2.5 milyon çocuk işçi çalışmaktadır ve yine Küresel Rapara’a göre, Kenya, Brezilya ve Meksika’da 5-14 yaş grubu çocuk işçilerin toplam işgücünün yüzde 25-30’nu oluşturması dikkat çeki-

cidir.

Türkiye’de çocuk işçiliği konusunda DİE ve TÜİK Tarafından 1994, 1999, 2006 ve 2012 yıllarında Çocuk İstihdamı Anketleri yapılmıştır. Bu anketlere göre Anılan anketlere göre, 6-17 yaş grubunda çalışan çocuk sayısı 1994 yılında 2 milyon 269 bin, 1999 yılında 1 milyon 630 bin, 2006 yılında ise 890 bin olmuştur. 2006 yılından sonra çocuk işçilerin sayısındaki azalma durmuş ve ardından da artmaya başlamış ve 2012 yılında 893 bin olmuştur. Günümüzde ise bu rakam 1 milyona dayanmıştır. Özellikle göçmen ailelerin çocukları bu istatistiklerin dışında kalmaktadır.

Çocuklar sanayi sitelerinde koruyucusuz makine ve tezgah aralarında, ilkel çalışma koşullarında, kir, pas toz içerisinde, patlayıcı, yanıcı, zehirli ve kanserojen kimyasal maddelerle ve ya tarım ilaçlarıyla iç içe bedensel ve akılsal gelişimlerine uzak, bilgi ve beceri düzeylerinin üzerindeki işerde çok düşük ücretler alarak ya da hiç ücret almadan bir çok yerde karın tokluğuna çalışmakta, iş kazası ve meslek hastalıkları ile çocuk yaşta karşı karşıya gelmektedirler.

Türkiye’de iş kazaları incelendiğinde ayda 5-7 arası yıl bazında yaklaşık 50-60 arasında çocuk işçinin yaşamını yitirdiği, tarımsal ilaçlar, iş kimyasalları veya kötü çalışma koşullarında çalışırken mesleki hastalığa yakalanan çocukların sayısı ise Türkiye’de meslek hastalıkları ortaya çıkarılamadığı için bilinmemektedir.

TÜİK’in 2013 verilerine göre Çocuk işçilerin %3,4 ü iş kazasında yaralanmış ya da sakat kalmıştır, % 34 ü aşırı yorulmaktadır. 3 te birinin çalıştığı yerde yemeği yoktur, %36 sı nın haftalık izni yoktur. %89 u için yıllık ücretli izni yoktur. Mesleki eğitim için çalışanların sayısı %21,7 dir.

Yine TÜİK verilerine göre Türkiye’de çalışan çocuk işçilerin yüzde 32,7’si 6-14 yaş grubunda, yüzde 67,3’ü ise 15-17 yaş grubunda yer alırken, çalışan

çocukların yüzde 49,8’i bir okula devam ederken, yüzde 50,2’si okula devam etmiyor.

Yine ücretsiz aile işçiliği de düşünüldüğünde 17-18 milyon çocuğun yarısından fazlası değişik sürelerde çocuk işçi olarak çalışmaktadır. Bu durum çocukların okul yaşamını ve gelişmesini engellemektedir.

Tüm bunlar göstermektedir ki kapitalizmin ücretli kölelik sisteminin bir sonucu olan çocuk işçiliğinin kaldırılması mücadelesi işçi sınıfının iş ve yaşam koşullarını iyileştirme, sağlıklı bir gelecek kazanma mücadelesinin önemli bir parçasıdır.

16 yaşından küçük çocuklar için ücretli çalışma kesinlikle yasaklanmalıdır. Mesleki eğitim ve çıraklık adı altında çalışan çocukların çalışma koşulları eğitimleriyle koordineli bir şekilde ve geçimine yetecek ücret karşılığında olmalıdır. Çocuk işçiler için gece çalışması ve vardiya kesinlikle yasaklanmalıdır.

Faili Meçhuller Ülkesi
- Devrimciler, yurtseverler öldürülür
Faili Meçhul
-İller, ilçeler, mahalleler kuşatılır
Faili Meçhul
-Evler kurşunlanır, ateşe verilir
Faili Meçhul
-Toplantılar Meçhul
-Kararlar Meçhul
-Gelen silahlar meçhul
gidenler Meçhul
-Gelen paralar Meçhul
harcamalar Meçhul
-Gelen meçhul, giden Meçhul
Velhasıl Ülke Meçhul

Ana Muhalefet Lokma Dökerse İktidar da Kurşun Döker

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin, kasım ayı iş cinayetleri raporu yayınladı. Kasım ayı sonuna kadar 11 aylık süre boyunca, 1593 işçinin katledildiği Türkiye'de, ayda 150'ye yakın işçinin yaşamını yitirdiği, raporda yer alıyor. Raporda, kasım ayında 131 işçinin yaşamını yitirdiği, yaşamını yitiren işçilerin iş kollarına göre dağılımı ise şöyle belirtilmiş;

İnşaat, Yol işkolunda 37 işçi,
Taşımacılık işkolunda 21 işçi,
Tarım Orman işkolunda 20 işçi,
Belediye, Genel işler kolunda 10 işçi,
Madencilik işkolunda 6 işçi,
Ticaret, Büro, Eğitim, Sinema işkolunda 6 işçi,
Gıda-Şeker işkolunda 5 işçi,
Metal işkolunda 5 işçi,
Konaklama-Eğlence işkolunda 5 işçi,
Enerji işkolunda 4 işçi,
Savunma ve Güvenlik işkolunda 3 işçi,
Tekstil- Deri işkolunda 2 işçi,
Gemi, Tersane, Deniz,Liman işkolunda 2 işçi,
Sağlık-Sosyal Hizmetler işkolunda 2 işçi,
Ağaç-Kağıt işkolunda 1 işçi,
İletişim işkolunda 1 işçi,

İş kolu belli olmayan 1 işçi ile birlikte, toplam 131 işçi katledilmiş. Rapor, yaşamını yitiren işçilerin ölüm sebeplerini sıralarken en fazla ölüm sebebi olarak trafik, servis kazası ve ezilme-göçük olduğunu açıklıyor. Sermaye, rekabet ortamında sağlam bir yer edinebilmek ve kâr oranını maksimum seviyeye çıkarabilmek için, bir taraftan ücretleri

düşürürken diğer taraftan maliyet unsuru olarak gördüğü çalışma koşullarını iyileştirmekten kaçıyor. Haberimizin başlığından da anlaşılacağı üzere, burjuva siyaset de bu durumu örtbas ediyor.

Geçtiğimiz günlerde açıklanan 160 sayfalık 64. Hükümet programı, bu kadar iş cinayeti olan bir ülkede 25 satırdan oluşan "çalışma hayatı" başlığı altında bir metinle meseleye yaklaşarak, iş cinayetlerine ne kadar önem verdiğini ortaya koymaktadır. Burjuva siyasetin muhalefet kanadı ise, cinayetleri geçiştirmek ve üstünü örtmek için türlü yöntemler deniyor. Yapılan sözlü açıklamalarla "mangalda kül bırakmaz" tavrı gösterirken, fiiliyatta ise, kapitalist

düzene rızaya zorluyor.

301 maden işçisinin katledildiği Soma'da, 4 Aralık Madenciler Günü'nde CHP Soma Gençlik Kolları, madenciler için "lokma" döktürdü. Burjuva siyasetin ortaya koymuş olduğu gerçek budur. İktidar, güvencesiz çalışma koşulları altında işçileri öldürürken, muhalefete de düşen, ölen işçilerin arkasından lokma dökmek görevidir. Muhalefet aynı zamanda iktidara yol göstererek, maden ocakları kapısında iş cinayetleri olmaması için "kurşun" dökmesine salık veriyor. Fakat, iktidar şu anda Kürdistan'a "kurşun" dökmele meşgul olduğu için bu öneriyi değerlendiremiyor.

Nereden Geldiği Belli Olmayan Paralar

Türkiye, en önemli kara para aklama ülkesi olma yolunda emin adımlarla ilerliyor. Kaynağı belirsiz olan paraların özellikle seçim dönemlerinde girişinin tavan yapması, ne amaçla kullanıldığı ve nasıl aklandığını da gösteriyor. Cumhuriyet Gazetesi haberine göre, 2015 yılının ilk dokuz ayında 2014'ün aynı dönemine göre %52 artışla 13 milyar 440 milyon dolar kaynağı belirsiz para akışı olduğu bildiriliyor.

2007 seçimleri ile artışa geçen para girişinin, 2011 seçimleri, 2014 yerel seçimleri ve 2015'te yapılan iki seçimle birlikte tavan yaptığı söyleniyor. 2011 seçimleri öncesi para girişi, 9.4 milyar dolarla tarihi bir rekor kırmış, 2014 seçimlerinde ise 2.9 milyar dolarda kalmış, haziran ve kasım seçimleri öncesi yeniden para girişinin hızlandığı Şubat 2015'te ise 3 milyar dolara ulaştığı söyleniyor. Bu para girişinin haziran ve kasım seçimlerine kadar artarak devam ettiği yine haberde yer alıyor.

Samsun'da Basına Saldırılara Tepki

Samsun Emek ve Demokrasi güçlerinin çağrısıyla, İstiklal Caddesi, Eğitim-Sen önünde, 27 Kasım Cuma günü, saat 18 de basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına katılan kalabalık bir kitle, "Özgür Basın susturulamaz, Haber Alma Hakkımız Engellenemez" içerikli sloganlar attı. Basına yapılan baskıları protesto içerikli bildiriyi KESK Dönem Sözcüsü Suat Yıldız okudu. Sloganlar, ısıklar ve alkışlar eşliğinde eylem olaysız sona erdi.

Polis olağan üstü koşulları içeren bir yığınak yapmıştı ara sokaklara..İnsanlar adeta basın açıklaması yapan gurup-tan soyutlanmaya çalışılmıştı. Ara sokaklara doluşup olay var izlenimi yaratmaya çalışmışlardı. Oralardan geçenlerin hepsi çiftlikte olay var, polis tüm köşe başlarını tutmuş diyordu..Böyle provakatif ablukaya karşın basın açıklaması amacına uygun gerçekleştirildi.

Direniş - Eylem - Mücadele

Şişecam

Şişecam Fabrikası yönetiminin, sendikayla yaptığı anlaşmayı bozarak 35 işçiyi tekrardan işten atması üzerine, 2 Kasım'da işçilerin başlattığı eylem devam ediyor. Mersin'de bulunan Şişecam Fabrikası'nda çalışan ve Kristal-İş Sendikası'na üye olan işçiler, fabrika yönetiminin işten çıkarılan arkadaşlarının ücretlerinin yüksek olması sebebiyle işten çıkartıldığını, yerlerine daha düşük ücretle işçiler alınacağını söylüyorlardı.

2 Kasım'dan bu yana geçen sürede, fabrika yönetiminin bu konuda olumlu bir adım atılmadı. Bunun üzerine işçiler, 1 Aralık'ta gece vardiyasından çıkan işçilerin bindikleri servislerin önünü keserek, çıkışı engellediler. Evrensel Gazetesi'nin röportaj yaptığı bir işçi; "Rapor aldığımız için verim kaybı var diye işten attık diyorlar. İçeride rapor alıp çalışan bir çok işçi var. Sendika yöneticileri ve işverenin bizlere açıklama yapmasını bekliyoruz. Ya işçinin haklı yere atıldığını ispatlayacaklar, ya da geri alacaklar. Biz bu işe girerken hepimiz sağladık. Artık burada kolunu, sağlığını kaybeden bizleriz. Çözüm üretilene kadar bu eylemlerimiz devam edecek" dedi.

ODTÜ

ODTÜ'de Tez-Kop İş Sendikası ile Kamu İşletmeleri İşverenleri Sendikası arasında devam eden toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamayınca, işçiler 4 Aralık günü greve çıktı. 277 kadrolu işçiyi kapsayan toplu sözleşme sürecinin grevle sonuçlanması sonrasında, ODTÜ bahçesinin bir noktasına "bu iş yerinde grev var" pankartı asıldı.

Üniversite bahçesinde bir yürüyüş gerçekleştiren işçiler, "Gemileri yaktık, geri dönüş yok" "Açlıktan ölmeyiz, biz bu yoldan dönmeyiz" sloganları attılar. Yürüyüşe birçok üniversite öğrencisi ve öğretim görevlisi de destek veriyor.

Özellikle yemekhane ve birçok bölümün bu grevden etkileneceği söyleniyor. İşçiler, iyileştirme ve zam talepleri kabul edilene kadar görevlerine devam edeceklerini açıkladılar. Gençlik, sınıf mücadelesine bakışını ODTÜ'de ortaya koymalı, gerek eylem gerekse boykotla işçilerin grevine destek vermelidir.

Bayteks

İstanbul Küçükçekmece'de bulunan Bayteks Nakış Fabrikası'nda çalışan 22 işçi, olumsuz çalışma koşullarının düzeltilmesi için yaklaşık bir aydır fabrika önünde direnişlerini sürdürüyor. Bir sendikada örgütlü olmamalarına rağmen, kendi örgütlülükleriyle, olumsuz hava koşullarına rağmen, çadırda sürdürdükleri direnişlerini selamlıyoruz.

İstedikleri şartlar oluşana kadar işe dönmeyip, direniş devam edeceklerini bildiren işlere destek her geçen gün artıyor. İşçilerin bu haklı direnişine, artan desteği gören patron, 5 Aralık günü polisi kullanarak direniş çadırına saldırdı. Çadırlarına ve tüm malzemelerine el konulan işçiler, direnişe devam diyorlar. Saldırı sonrası basına konuşan işçiler; "Sendikamız ve yasal dayanağımız olmadığı gerekçesiyle çadırı sürekli kaldırıyorlardı, biz tekrar kuruyorduk. Bu sefer bizimle hiç konuşmadan çadırı yıkıp topladılar. Çadırımız olmasa da biz direnişe devam edeceğiz. Nakış işçilerinin birliği güçleniyor, greve çıkmaya hazırlanan başka nakış işçileri de var. Bu dalganın önüne geçmeye çalışıyorlar." diyerek kararlılıklarının da altını çizdiler. Sermayenin ve onun devletinin, işçi sınıfı ve onun örgütleri üzerindeki baskıları artarak büyüyor. Büyüyen bir şey daha var, o da işçilerin kendi güçlerine olan güveni. Bu metal grevinde görüldü, görülmeye devam ediyor, edecek. Yaşasın Bayteks işçilerinin onurlu direnişi.

Son Hızla Talana Devam

AKP iktidarı seçime iki gün kala çıkarttığı yasayla, mera arazilerini imara açan yasayı yürürlüğe soktu. 30 Ekim tarihinde Resmi Gazete'de yayınlanan yasa, meraların 20 yıllık et bedelini ödeyen firmalara kentsel dönüşüm projelerinin uygulanması için olanak sağlıyor.

Yeşil Yol Projesi gibi birçok projenin, gerçek hedefi ortaya çıkmış oldu. Büyük metro-pollerde ranta doymayan sermaye, meralara göz dikmiş durumda. Yabancı sermayeyi çekmenin koşulu olarak görülen, çevreyi, doğayı yok sayan imar yasalarına, bu yasanın eklenmesiyle, köylünün zaten bitmekte olan hayvancılık serüveni, son noktaya gelmiş durumda.

Türkiye'nin birçok bölgesinde, köylünün tek geçim aracı olan hayvancılık, ithal et

ve pahalı yem fiyatlarıyla bitme noktasına gelmişti. Bu yasa, son darbe olmuştur. Bir taraftan köylüye tarım ve hayvancılık kredileri verilirken, diğer taraftan köylünün kullanacağı araziler ellerinden alınıyor. Sermaye geleceğini ipotek altına aldığı köylüyü, ucuz işgücü olarak kullanmanın olanaklarını yaratıyor.

Devlet çıkarttığı yasalarla, köylünün can damarlarını keserken, ulusal ve uluslararası sermayeye alanlar açıyor. Önümüzdeki süreç, bir tarafta ithal etten zengin olmuş patronlar yaratırken, diğer tarafta topraklarından koparılmış, asgari ücrete mahkum köylüler yaratmaktadır.

Bekledik Bekledik Sonunda Bekçi Olduk

Yıllardır Avrupa Birliği'ne kabul için yolları aşındıran Türkiye, sonunda kendine bir yer ve bir misyon edinebildi. Türkiye ve 28 AB ülkesinin katılımıyla gerçekleştirilen Zirve sonrasında konuşan Davutoğlu; "Avrupa hepimizin ortak evidir." dedi.

Doğruluğu AB ülkeleri tarafından da onaylanan bu konu, Türkiye'nin bu evdeki konumu ve üstlendiği görevi de ortaya koymaktadır. Varılan anlaşmayla, Türkiye o evin içinde değil bahçesinde "bekçilik" yapacak. Daha açık bir ifadeyle, Türkiye emperyalistlerin kana buladığı Ortadoğu'dan, yaşamları uğruna ölümü göze alarak, denizleri, sınırları aşmaya çalışan mültecileri, 3 milyar Euro karşılığında Türkiye sınırları içinde tutarak, onların Avrupa'ya geçişlerine engel olacak. Anlaşmanın imzalanmasının ardından Türkiye, sorumluluk bilinciyle Çanakkale'nin Ayvacık ilçesinde, 500 göçmeni Yunanistan'a geçmeden yakaladı.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Zirve öncesi Türkiye'nin iltica talebi reddedilen mültecilerin, sınırırđı edilebilecekleri "güvenli ülkeler" listesinde olmasını, AB ülkelerinden istediğı basında yer almıştı. AB'den bir takım imtiyazları koparabilmek için "güvenli ülke" olma talebi yerine, başka bir taleple çıkılsaydı, biraz daha inandırıcı olurdu. Ortaya konan toplu katliamlardan, yargısız infazlardan, faili meçhul cinayetlerden sonra, nasıl bir güvenliğli ülke olunuyor diye sormazlar mı?

Türkiye'nin üyelik sürecinin canlandırılması, Türk vatandaşlarına vize muafiyeti getirilmesi ve sığınmacı krizinin görüldüğü Zirve sonrası konuşan AB Komisyonu Başkanı JeanClaude Juncker; "Geri kabul anlaşması ile vize serbestisi arasında bir bağ var. Birlikte değerlendirmeye devam edeceğiz. Bütün şartlar yerine gelirse, vize serbestisinin 2016'nın sonbaharında gündeme gelmesini bekliyorum. Türkiye'de 2 milyar sığınmacı var. Türkiye, takdire şayan bir şekilde bu işi üstlendi. Türkiye'ye destek vermeliyiz. 3 milyar euro'luk destek, ortaklaşa bir mutabakatla kullanılacak" dedi.

3 Ekim 2005'te başlayan müzakere sürecinden bu yana AB meselesi, bir temcit pilavı gibi sürekli önümüze gelmekte. Dış politikada veya iç politikada düşülen zaafiyetli durumu kurtarma operasyonu olarak kamuoyunun gündemine bilinçli olarak sokuluyor. Cumhurbaşkanı Erdoğan, Mayıs 2015'te yaptığı açıklamada; "Türkiye'yi dışlamış bir AB'nin, değil küresel güç; bölgesel güç konumunu dahi muhafaza edemeyeceğine inanıyorum." demişti. Bu anlaşmayla AB, Türkiye'ye 3 milyar euro karşılığında bekçilik yaptırarak, Türk siyasetçilerini küresel bir güç olduğuna ikna etmiştir herhalde.

Türkiye emperyalizm adına birçok şeyi yapmıştı. Bekçilik yapmak da bu hükümete kısmet oldu.

Çağdaş Kölelik Düzeninden Çıkış

Mustafa Özkan

Bir subay tanıdığım la darbeler hakkında konuşuyoruz. O doğal olarak darbelerin sorumluluğunu kabul etmiyor ve zorunlulukları anlatıyor. Devletin kurtarıcısı olduklarını anlatıp kendini haklı çıkarmaya çalışıyor. İşkence, idamlar, hukuksuz tutuklamalar v.b insanlık suçlarını anlatınca, kan dondurucu sözcükler dökülüyor dudaklarından.. "Sen öyle diyorsun ama teröristlerde askerleri öldürüyor, devlet ve asker en azından sizlere yaşamayı çok görmüyor" diyor. Asılanlar diyorum "onlar çok az her yönetim değişikliğinde böyle korku salma operasyonları olabilir" diyor. Bunlar bile bu devletin kara yüzünü ortaya sermeye yeter ama ya kaybedilenler.. Ya yakınlarının kemiğine bile hasret kalanlar.. Bunların da cevabı vardı ama o cevapları zaten her gün duyup görüyoruz.. Neredeyse tesadüfen bulunan kemikler için kendilerini asit kuyularına atıp intihar etmişler diyecekler..

İşte devlet aklı böyle.. " Hiç değilse lütuf olarak size yaşamayı reva gördük yetmez mi "! Onurmuş, demokrasiymiş onlar neyinize der gibi. Devletin aklı böyle.. Devletin aklı kendi sınıfının haklarını savunmaya kurgulanmış.. Devletin aklı savunduğu sınıfın bir kliğinin haklarını savunmaya evrilince kıyametler koparmanın anlamı kaybettiklerinin sancısından başka bir şey değildir. Bu gün ülkemizde yaşanan karmaşanın eksenlerinden bir bölümü de budur. Sermayenin belirli bir bölümünün imaj kazanma savaşmaları kıyametler koparıyor aslında. Aslan payı alma kavgaları sürüyor. Onun içindir ki bir kısmı özgürlük savaşçısı gibi kıyametler koparıyor. Bazı basın yayın organları bir tarafın tüm pisliklerini ortaya dökmeye çalışırken diğer tarafa övgüler yağdırıyorlar. Ama işçi hakları, Kürt sorunu deyince hemen düşmanca tavırlar takınıp diğer tarafla hemencecik hempalaşıyor.

Bu gün dünyada olduğu gibi ülkemizde de burjuvazi kendi iç çekişmelerine ezilenleri de ortak edip saf tutmaya çalışıyorlar. Size yaşamayı lütfettik" diyen devlet aklıyla bizden bu lütfun karşılığını vermemizi istiyorlar. Tıpkı aynı emekçinin birinin fabrikada güvenlikçi kılığıyla, onunda haklarını savunanlara karşı koyma rolü verildiği gibi. Burjuvazi sıkıntılı günler geçiriyor günümüzde. Krizler yaşıyor içinden çıkılması güç olan. Ama krizleri de yaşamayı bana borçlusun diye inandırdığı emekçi kesime yüklemeye çalışıyor. Krizden zararsız çıkmak için faturayı işçi sınıfına ödetmeye çalışıyor. Dolayısıyla da çağdaş kölelerine boyun eğmeyi öneriyor. Bunu bazen dindaşlık, bazen de milliyetçilik söylemleriyle inandırmaya çalışıyor. İnsanlar dini inanışlarından dolayı sınıf düşmanlarının arkasında köleliğe razı olup saf tuttuğu gibi milletin bir arada yaşaması inancıyla da ölümden beter yaşamaları kabulleniyor.

Kısacası burjuvazi algı yönetimleri, silahlı güçleri maddi ve manevi örgütlülükleriyle tam bir ahlaksızlık kurumsallaşması zirvesindedir. Burjuva partileri ise sandığa gitmeleri bile sulandıran iki yüzlülüklerle burjuvazinin insanları uyutup başka yönlemlere yönelmesini sağlayan asli unsurlardır. Böyle bir örgütlü güç karşısında işçi sınıfı ve ezilen halklar Sovyetler Birliğinin yenilmesi ve dağılmasıyla moral gücünü kaybedip savaşım azmini yitirmiştir. Başta ülkemiz olmak üzere tüm dünyada sendikal örgütlenmeleri ve partileri ya yok edilmiş ya da adeta burjuvazinin deşirmenine su taşıyan kurumlar haline dönüşmüştür. Yani işçi sınıfı tamamen örgütsüz hale getirilmiştir. Kapitalist sistemlerde burjuvazinin tek rakibi olan işçi sınıfı tek silah olan örgütlülüğünden arındırılınca tüm ezilenler köle yerine konulup "sizleri yaşattığımız yetmiyor mu" lara varan aşağılamalara layık görülmektedir.

Çıkış yolu işçi sınıfının örgütlenmesinden geçmektedir. Çünkü burjuvazinin karşısında duracak tek güç işçi sınıfıdır. O örgütlülükte işçi sınıfının devrimci partisiyle olur. Öyleyse işçi sınıfının örgütlü gücü Komünist partisini oluşturmak tek seçenektir. Komünist Partisi olmazsa yukarıdaki vurguladığım moral bozuklukları ve dağınıklarla sürüp gidecektir. Burjuvazinin istediği de budur. İşçi sınıfının partisi yaşamda yerini alıp sınıfa öncülük yapmaya başlayınca var olan sendikal anlayışlar da değişip dönüşmek zorunda kalacaktır.

Bize yaşamayı lütuf olarak sunulan onur kırıcı bir yaşam, aşağılayıcı bir dünya düzenine karşı durmak için tek yol işçi sınıfının devrimci yoludur. Onun için tek yol ise, işçi sınıfının devrimci partisinden oluşturulmasıdır.

SALİHLİ’de HES’e Tepki!

Salihli’de yapılmak istenen HES’e tepki sürüyor

MANİSA’nın Salihli İlçesi’ne bağlı Allahdiyen Mahallesi’nde yapılması planlanan hidroelektrik santrali (HES) için gerçekleştirilmek istenen çevresel etki değerlendirme (ÇED) bilgilendirilme toplantısı, mahalle sakini ve çevrecilerin tepkisi üzerine ikinci sefer dede yapılamadı. Daha öncede yapılmaya çalışılmış yine köylülerin tepkisi üzerine HES şirket yetkilileri Köyden kovulmuştu köylüler bu konuda kararlı kesinlikle HES i istemediklerini bir kez daha haykırdılar.

Allahdiyen Mahallesi’nde Bozburun, Kurşunlu ve Kömürcü dereleri üzerine Hitit Elektrik Üretim A.Ş. tarafından yapılması planlanan 24 megavatlık hidroelektrik santrali için bugün mahallede düzenlenmek istenen ÇED bilgilendirilme toplantısı, tepkiler üzerine yapılamadı. Geniş güvenlik önlemlerine rağmen yetkililer, kalabalığın tepkisi üzerine toplantının yapılamadığına dair tutanak tutarak ayrıldı.

HES’e Hayır Platformu Sözcüsü İslam Horzum,

Salihli halkının verdiği destekle santralin buraya yaptırılmayacağını söyledi. Horzum, "Bugün burada göstermiş olduğumuz direnişle ilgili firmanın bilgilendirme toplantısını yapmasına müsaade etmedik. Çünkü biz bu davamızda sonuna kadar haklıyız. Bölgedeki su rezervleri ortada. Çiftçimiz yaz aylarında zaten bahçelerini sulayacak su bulamıyor. Biz elimizdeki sınırlı miktardaki suyu da HES’e kaptırmayacağız. Haklı mücadelemize sonuna kadar devam edeceğiz" dedi. Ardından söz alan Salihli Çevre Derneği Başkanı Cemal POLAT Derneklerinin Soma Yırca da, Gölarmara Hacıveliler, Alaşehir Akyada ve Salihli Allahdiyen deki bütün mücadele re katıldıklarını Halk direnirse başaramayacağı hiçbir şeyi olamayacağını bunları bir çok mücadelelerde gördüklerini buradada halkın kazanacağını söyledi. Eylemci gruba TEMA, GEMA Vakfı, Salihli Çevre Derneği, Birleşik Hazi- ran Hareketi, DİSK Emekli-Sen, Sulama Birlikleri, Çiftçi Birliği, CHP Manisa eski Milletvekili Sakine Öz, ve çevreci örgütlere üye kişiler ile çevre mahalleler Bahçeçik, Çamurhamamı ve Gökköy sakinleri de ve Muhtarları destek verdi.

Washington III.Dünya Savaşına mı Hazırlanıyor?

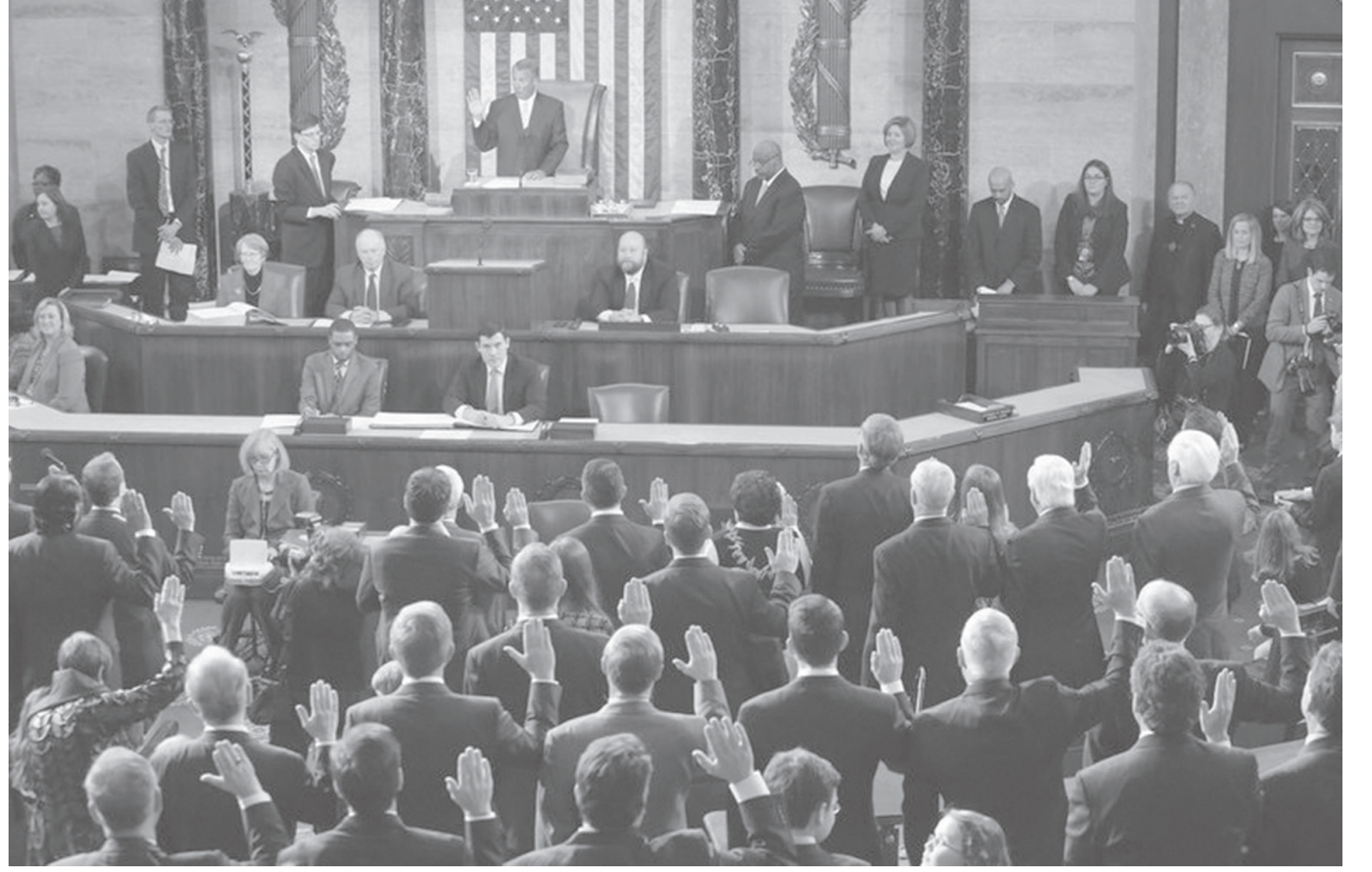
ABD askeri-istihbarat kompleksi Dünya Savaşı III için sistematik hazırlıklar yapmaktadır. Bildiğimiz kadarıyla Pentagon'a göre, Çin ve / veya Rusya ile bir askeri çatışma kaçınılmazdır ve bu görüş taktik ve stratejik planlamada itici güç haline gelmiştir.

2 Kasım Salı günü Kongre'de yapılan üç oturum bu gerçeği gösterdi. Sabah kısmında, Senato Silahlı Kuvvetler Komitesi siber savaş üzerinde uzun bir görüşme düzenledi. Öğleden sonra temsilciler Meclisi Silahlı Hizmetler Komitesi'nin bir alt komitesi, ABD uçak gemileri filosunun mevcut büyüklüğü ve konuşlandırılması tartışılırken, aynı panelde başka bir alt komite ABD'nin nükleer silahlarının modernizasyonunu ele aldı.

Görüşmelerden hiç birinde ABD'nin savaş hazırlıklarının olası sonuçları ya da nükleer güçler arasındaki büyük bir savaşın insan ırkının varlığını sürdürebilmesi açısından ne anlama geleceği tartışılmadı. Aksine, görüşmelerde III. Dünya Savaşı'nın rutinleştirilmesi olarak adlandırılabilir örnekler vardı. Çin ve / veya Rusya ile bir ABD savaşı veri olarak alınıyordu ve bilgilerine başvurmak üzere gelen uzmanların ifadeleri, ilgili senatörler ve temsilcilerden, Demokrat ve Cumhuriyetçilerden gelen sorular, böyle bir çatışmada galip gelmek için en iyi yöntemlerin neler olabileceği konusundaydı.

Görüşmeler, devam etmekte olan bir sürecin bileşen parçaları gibiydi. Görüşlerine başvuru alan kişiler, eski yazılarına ve açıklamalarına atıfta bulundular. Senatör ve temsilciler, başka uzmanların bu konuda daha önce belirttikleri görüşlerine başvurular. Diğer bir deyişle, dünya savaşı hazırlıkları siber silahların kullanılması, uçak gemileri, bombardıman uçakları, füzeler ve geniş bir silah çeşitleri yelpazesi ele alındı. Bu tartışmalar, Güney Çin Denizi, Ukrayna, Suriye veya başka yerlerde son zamanlarda meydana gelen olaylara bir yanıt niteliği taşımıyordu.

Bu toplantıdaki uzmanlardan biri, Washington'daki New Amerika adlı bir düşünce kuruluşundan "Strateji Uzmanı ve Kıdemli Araştırmacı" Dr. Peter W. Singer idi. Dr.Singer'in sunumu, "3. Dünya Savaşı için Dersler" başlığını taşıyordu. Konuşmasına, hayali bir çatışmayı şöyle tarif ederek başladı:

"ABD ve Çin savaş gemileri, toplar, lazerler, cruise füzeleri dahil tüm silahlarını kullanarak bir deniz savaşına tutuşurlar. Rus ve Amerikan Stealth savaş uçakları, robot uçaklarıyla birlikte havada it dalaşına girerler. Hackerlar, Şangay ve Silikon Vadisi'deki dijital oyun alanlarında düello yaparlar. Ve uzaydaki çatışmalar aşağıda, Dünya'da aşağıda kimin kazanacağını belirler. Bu sahneler bir romandan mı alınmıştır ya da aslında yarından sonra gerçek dünyada meydana gelebilirler mi ? Cevap her ikisinin de olabileceğidir."

Bu görüşmelere katılanların hiçbiri, büyük bir savaşın gerekip gerekmediğini tartışma konusu yapmadı. Hiç kimse nükleer silahlı güçler arasındaki bir dünya savaşında "zafer" in ne anlama geldiğini de irdelemedi. Görüşmeler tümüyle ABD'nin askeri üstünlüğü için hangi teknolojilerin, araçların ve insan kaynaklarının gerekli olacağı üzerine yürütüldü.

Büyük iş çevrelerinin siyasi temsilcilerinin bu konu-

daki oybirliği, bu savaşa gidişin önünde kesinlikle hiçbir engel olmadığını göstermektedir. Görüşmelerin hepsi farklı şekillerde Amerikan emperyalizminin karşı karşıya olduğu derin krizle ilintiliydi. Bu kriz iki ana bileşeni vardır: belli başlı rakiplerine kıyasla ABD'nin azalan ekonomik gücü ve işçi sınıfı ve özellikle gençlerde derinleşen yabancılaşımla birlikte Amerikan toplumunun iç çelişkilerin.

Bu sadece, Kuzey Afrika, Afganistan, Irak, Somali, Libya, Suriye, Yemen'deki 14 yıllık kanlı emperyalist müdahaleler karşısında emekçiler arasında kökleşmekte olan güçlü tepki meselesi değildir. Bu koşullar altında polis güçlerinin sayısı ve savaş karşıtı duygulara karşı baskıcı önlemler ne kadar artarsa artsın, Amerikan toplumunun dengeliliği sınınmış olacaktır. ABD'nin egemen elitleri bunun siyasi sonuçlarından çok korkuyorlar. Ve bu korkularında haklıdır.

(Bu yazı World Socialist adlı siteden çevrilmiştir)

30 Liraya Çalışan Bangladeş'li Çocuk İşçiler

Bangladeş bir tekstil cehennemi, işçilerin kanları canları pahasına kapitalistlere para kazandırdığı zengin ettiği ülke, tekstil fabrikalarının insanların üzerine yıkıldığı, yangınların çıktığı, işçileri toplu olarak katlettiği bir ülke. İşçiler fabrikalarda ölürken son beş yıl içinde Bangladeşli kapitalistler tekstil sektöründe büyük bir ivme kazandı.

Bangladeş'in diğer yüzü de çocuk işçiler. Bangladeş'te yaşları 10 ile 14 arasında olan 1 milyondan fazla çocuk çalışıyor. Bu çocukların büyük çoğunluğu kayıt dışı fabrikalarda ağır işlerde çalışıyor.

Fotoğrafçı Claudio Montesano Casillas, Bangladeş'in başkenti da çocuk işçilerin çalıştığı ağır şartları görüntüledi. Dünya çapında ünlü, büyük

ve bildik markaların ürünlerine etiket yapıştırma işinde çalışan çocuk işçiler iç çok denerek haftada 6,5 gün ve ayda 800 Bangladeş Taka'sına (yaklaşık 30 lira) çalışıyorlar. Fabrikadan dışarı çıkmalarına izin verilmiyor, fabrikada yatıp kalkıyor, fabrikada duş alıyor ve duş aldıkları, uyudukları yerde yemeklerini yiyorlar. Kayıt içinde olan fabrikalarda çalışma koşulları görece daha iyi olsa da özellikle kayıt dışı çalışan fabrikalarda yüzbinlerce çocuk kötü çalışma koşulları altında dinlenmeden çalışmak zorunda kalıyor.

Kar hırsıyla yaşayan kapitalistler ucuz işçiye ve ucuz işçi ile üretilmiş düşük maliyetli mallara sahip olmak için kendi aralarında mücadele ederken, çocuk işçileri güvensiz ve zor koşullarda çalıştırmaktadır.

Yeni Dönemde Gençlik Mücadelesi

Haşmet Suiçmez

Gezi'den bugüne bir türlü istikrarlı ve güçlü bir karakter kazanamayan Türkiye öğrenci gençlik hareketi, 2015 Haziranından beri karşılaştığımız devlet baskısı ve saldırılarıyla sıkıştığı çemberi yaracak bir devrimci çıkışı halen yakalayamadı.

Haziran seçimleri sonrası kendi istikrarını ve iktidarını Kürt halkı başta olmak üzere tüm toplumsal muhalefete topyekûn bir savaş uygulayarak sürdüren AKP; Diyarbakır, Suruç ve Ankara'da yaşanan bombalı saldırıların da 1 numaralı faili oldu. Sarayın ve AKP'nin yürüttüğü saldırı ve savaş politikası Kürdistan'da dağınık ama direngen bir karşı çıkışla karşılaşırken Türkiye solu ve özellikle gençlik nezdinde bu dağınıklık, bıkkınlık, yorgunluk ve korkuyla baş başa giderek bu dönemin öğrenci hareketine damgasını vurdu.

Bir yandan öğrenci gündemli siyaset yürütüp diğer yandan ülke gündemine dair söz söylemeye çalışan üniversite gençliği, savaş, kriz, seçim, saldırılar, çözüm süreci gibi konularla üniversitelerin bu gündemle doğrudan bağlantılı olan yeni güvenlik konseptli dönüşümü arasında sıkışıp kaldı. Bu yılki 6 Kasım eylemlilikleri her zamankinden sönük ama polis, ÖGB terörü her zamankinden fazla idi.

Üst üste geçirdiğimiz 2 seçimde, devletin bütün baskı ve zor araçlarını kullanarak yeniden iktidar olan AKP bu kez her zamankinden daha pervasız ve alçakça saldırılarını sürdürerek yeni bir dönemin başlangıcının işaretini verdi. Aslında bu yeni dönem AKP'nin içte ve dışta yaşadığı krizi tabana yayararak, baskı politikalarıyla toplumsal muhalefeti sindirme sürecinin devamı ve AKP'nin zorunluluğu idi.

Öğrenci gençlik için ise bu dönem yılgınlık, korku, öfke, isyan gibi karmaşık duyguların iç içe geçtiği bir dönem oldu. Artık kitlesel olan bütün eylemler ancak büyük bir saldırının (Ankara katliamı gibi) ardından meydana gelen refleksif tepkiler halinde kendini gösterir oldu. Operasyonlar, fişlemeler arttı. İhbarcılık -ki önümüzdeki dönemde artması muhtemel- apolitik, korkak, faşist öğrencilerin yeni sıfatlarından biri olmaya başladı.

Böylesi bir gündem yoğunluğu, saldırı dalgası ve baskı altında öğrenci gençliğin, geçmişinde olduğu gibi toplumsal hareketlenmeye taşıyacağı su hayati önem taşımakta. İçinde bulunduğumuz karanlık süreçte, sınıfın bu kadar geri çekildiği, solun bu kadar baskı altına alındığı bir dönemde, öğrenci hareketi bütün devrimci hareket için büyük bir fırsat olarak önümüzde duruyor.

İçinde bulunduğumuz karanlığı yırtmanın tek ve vazgeçilmez yolu örgütlülüğümüzü, sözümüzü ve eylemimizi yükseltmekten başka bir şey değil elbette. Ancak her dönemin kendi içinde barındırdığı özgünlükleri göz önünde tutarsak bugün ihtiyacımız olan mücadeleyi ortaklaştıracak imkan ve alanları incelemek. Üniversitelerde AKP iktidarına karşı yorucu, refleksif eylemlere girişmektense uzun soluklu ve tüm öğrenci hareketini kapsayacak eylem biçimlerine başvurmak gerekiyor.

Tüm öğrenci hareketini kucaklayacak, devrimci mücadeleye yeni bir ruh katacak, öğrenci gençliğin devrimci siyasetle buluşmasını sağlamak her dönemde olduğu gibi yine acil bir görev olarak önümüzde duruyor.

İçinde bulunduğumuz ruh hali korkuyu, korku da ça-

resizliği doğuruyor. Devrimci mücadele tarihine dönüp bakarsak büyük işler başaranların, tarihin seyrini değiştirenlerin korkusuz kahramanlar olmadığını, onlardaki korkusuzluğun ancak mücadele etmekten geldiğini görürüz. Bugün de gençliğin içinde bulunduğu yılgınlıktan onu çıkarmanın tek yolu onu mücadeleye katmak. Korku ancak kavgaya esnasında aşılr.

Artık devrimci siyaseti, bu yöndeki sözümüzü ve eylemimizi daha da yükseltme vakti

Boğaziçi'nde Emperyalistlere Geçit Yok!

Emperyalizmin saldırılarını bütün pervasızlığıyla sürdürdüğü, Ortadoğu'daki halkları birbirine kırdırdığı, kendi elleriyle radikal islamcı çeteleri beslediği bir dönemde, Boğaziçi Üniversitesi'nde emperyalizmin önemli temsilcilerinden birinin de katılacağı bir 'itibar yönetimi' etkinliği yapıldı. Etkinliğe Eczacıbaşı, Siemens gibi firmalarının temsilcilerinin yanında Bush ve Obama'ya danışmanlık yapmış olan, ABD emperyalizminin Irak saldırısını gönülden destekleyen eski siyasetçi, şimdilerin 'itibar danışmanı' Mark Kennedy de katılacaktı.

Emperyalizmin böylesi önemli bir temsilcisinin ayaklarına kadar gelip, sanki döktükleri kan itibarlarını hiç sarsmamış gibi, sanki aleni insani bir etkinliğe gelir gibi bir üniversiteye gelmesi okulun devrimci öğrencileri tarafından protestoyla karşılandı. İçinde GSB'nin de bulunduğu devrimci gruplar etkinliğin yapılacağı salona güvenlik engeline rağmen girmeyi başarıp kürsüyü işgal ederek burada bir basın açıklaması okudular

Basın metni şöyle:

Boğaziçi'nde katillere yer yok!

Perşembe günü yapılacak olan Kurumsal İletişim ve İtibar Yönetimi Zirvesinin konukları duyuruldu. Bu zirvede Mark Kennedy'den Eczacıbaşı'na emperyalizmin bütün liderleri ve taşeronları bir arada. Birçok sermaye odağının katıldığı zirvenin baş konuğu ise George Bush ve Obama'nın danışmanlığını yapmış olan Mark Kennedy.

Şirketlere itibar kazandırmayı öğretmeye gelen Kennedy, Ortadoğu'nun içinde bulunduğu kan deryasının baş sorumlularından biridir. Ortadoğu'da radikal İslamcı çeteleri palazlandıran, sonrasında "demokrasi" götür-

düğünü iddia eden emperyalist bir güç olan ABD'nin ete kemiğe bürünmüş sembolüdür.

Bizler, Mark Kennedy'yi Irak'taki katliamlarından, Suriye'deki bombalarından ve savaştan kaçmış milyonlarca mülteciden tanıyoruz. Aylan bebeğin kıyıya vurmuş naaşından, sokaklarda gördüğümüz peçete satan Suriyeli çocuklardan, merdiven altı işletmelerde karın tokluğuna çalışan Suriyeli işçilerden tanıyoruz.

Rektörlüğe, Ortadoğu'daki savaşın sorumlularının başta ABD olmak üzere emperyalist kapitalist sistemin ve patronların olduğunu bir kez daha hatırlatmak isteriz. ABD emperyalizmi emekçilerin ve halkların baş düşmanıdır. IŞİD belasını Ortadoğu'ya musallat eden ABD'den başkası değildir. Rektörlük bu aktörlerin burada barınmasına izin vererek tarafını seçmiştir.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri olarak başta Mark

Kennedy olmak üzere Suriye'deki ve Irak'taki savaşlarda emperyalist müdahale safında yerini almış, emperyalistlerin ve onun Ortadoğu'daki işbirlikçisi AKP iktidarının destekçisi olan sermayenin okulumuza gelmesini istemiyoruz. Üniversiteler savaş suçlularının ellerini kollarını sallayarak gelebildikleri yerler değil, bilimin yeridir.

Unutulmamalıdır ki bu sistemin çarklarından her yere kan damlıyor! İşsizlik, yolsuzluk, katliamlar kol geziyor!

Ancak sistemin liderleri şunu çok iyi bilmelidir: Karşılarında Ortadoğu'da katliamlara karşı direnen, Diyarbakır, Suruç, Ankara Katliamlarının hemen ardından hesap sormak için sokaklara dökülen, korkmayan halklar ve emekçiler var.

Yenileceksiniz!

Özgüç Yalçının Ardından

Dostlar,

Burada, efsaneler diyarı Dersim’in söylenceleri arasında kendilerine de yer açarak unutulmazlaşan üç çocuğumuzu, 21 Ekim’i 22 Ekim’e bağlayan gece Dersim’in Pulur (Ovacık) ilçesi Şahverdi Köyü çıkışında kendilerine pusu kuran TC güçlerinin açtığı ateşe ateşle karşılık veren, yaşanan çatışma sonucunda ölümsüzleşen iki yiğit evladımız Hakan Çakır ve Cengiz İçli ile gerek köylülerin anlatımı, gerekse bedeni üzerindeki bariz izlerin gösterdiği üzere, sonuna kadar sürdürdüğü çatışmanın ardından sağ olarak ele geçen, bilgi almak için kendisine yapılan vahşice işkenceler karşısında ağzından sadece devrimci sloganlar çıkan, düşmanına sırrını vermiş biri olarak yaşamaktansa gözünü kırpmadan ölümü tercih eden ve 22 Ekim sabahına karşı ölümsüzleşen oğlumuz, yoldaşımız, her şeyimiz Özgüç’ümüzü anmak üzere toplanmış bulunuyoruz.

İlkin, bu anma toplantısının Özgüç’ümüzün çok sevdiği, her sokağını karış karış bildiği, insanlarına sevgi ve saygı duygularıyla bağlandığı ve onlardan da aynı biçimde sevgi ve saygı gördüğü Tuzluca’yı da yapılmasını çok anlamlı bulduğumuzu belirtmek ve toplanmayı düzenleyen arkadaşlara teşekkürlerimizi sunmak istiyoruz.

Dostlar,

Eşitlik, adalet, özgürlük, sosyalizm, komünizm mücadelesinde akıttıkları kanları Mercan Vadisi’nde birbirine karışan yiğit üçlünün hepsi bizim çocuğumuzdur, hepsi yoldaşımızdır ve yaşadığımız sürece de hep çocuğumuz ve yoldaşımız olarak kalacaklardır. Ancak elbette biz onların arasından, yaşam sürecinin gelişimine çok yakından tanık olduğumuz Özgüç’ümüz hakkında daha etraflı bir değerlendirme yapma şansına sahibiz.

Burada uzun uzun Özgüç’ün yaşam öyküsünü anlatmayı düşünmüyoruz; sadece önemli gördüğümüz birtakım noktaların altını çizmek istiyoruz.

Her şeyden önce Özgüç’ün kimliği ve mücadelesi Türkiye devrimci ve komünist hareketi açısından sembolik bazı özellikler taşımaktadır.

Özgüç 1987 yılında Ankara’da büyük bir sevinç ve neşe kaynağı olarak ailemize katıldığında, ona hangi ismi koyacağımız konusunda hiçbir sıkıntı ve tereddüt yaşamadık. Zira hayatımızdan çok derin izler bırakarak geçen çok sevdiğimiz bir Özgüç’ümüz daha vardı. Özgüç Tuncay, oğlumuzdan tam 30 yıl önce, bizim de asıl köyümüz olan Artvin’in merkez ilçesine bağlı Orucuk (Oruçlu) Köyü’nde doğmuştu. Benim öz dayımdı, ama aramızdaki yaş farkı bir yıl bile değildi. Yakın çocukluk ve gençlik arkadaşım, sırdaşım, bu dünyanın gördüğü en güzel insanlardan biri ve yine yiğit bir Devrimci Yol militanı olan Özgüç Tuncay, 1980 Kasımında, 12 Eylül döneminin en karanlık döneminde Fatsa kırsalında devlet güçleriyle girdiği bir çatışmada ölümsüzleşmişti. İşte oğlumuz, akıbetinin sarsıcı bir şekilde onunkine benzeyeceği bu cesur ve güzel insanın adını verdik.

İki Özgüç’ün yaşam ve ölümsüzleşme biçimleri, ülkemiz üzerindeki karanlığın aynen devam ettiğini, ancak buna karşı verilen mücadelenin de aralıksız sürdüğünün açık bir göstergesidir.

Oğlumuz biraz büyüyünce adını aldığı Özgüç Tuncay’ın hayatını öğrendi, onun arkadaşlarıyla tanıştı ve onlardan birçok bilgi edindi. Özgüç’ümüz böylece Devrimci Yol’cuların da çocuğu oldu. Bugün onların bir kısmı da çeşitli biçimlerde Özgüç Yalçın’ı çocuğumuz diye anıyorlar.

Özgüç’ün anne-babası olarak biz, bir kısmınızın bildiği gibi siyaseten Mustafa Suphi TKP’sinden geliyoruz. Onun saflarında mücadele ettik ve sosyalizm-komünizm mücadelesinde kendi çapımızda bedeller ödedik. Özgüç, ailesinden ve çevresinden dolayı TKP’yi tanıdı, öğrendi. Bugün eski TKP’liler de çeşitli etkinliklerinde ve yayınlarında onu çocuğumuz diyerek anmaktadırlar.

Özgüç üniversite sınavını kazanıp Hacettepe Üniver-

sitesi Türk Halk Bilimi Bölümü’ne girdiğinde ESP’li oldu ve böylece sosyalist hareketin başka bir kulvarını daha tanıdı. Daha sonra oradan ayrılrsa da, buradan da bir şeyler öğrendi.

Aslında o, bunların dışında, kendi sıcak ve girişken yapısıyla başka birtakım hareketlerle de değme noktaları kurdu, onları da tanıdı.

Bu siyasal şekillenme süreci iki özelliğe işaret etmektedir:

Birincisi, Özgüç’ün siyasal kimliği Türkiye devrimci ve komünist hareketinin geniş bir kesiminden beslenmiştir; yani yaygın metaforu kullanırsak, bu çelik suyunu birçok kaynaktan almıştır. Tabii ki sadece sudan çelik oluşmaz, işlenecek demir de gerekir. Her zaman özgün bir kişiliğe sahip olmuş Özgüç’te sağlam bir çelik olmak için gereken temel fazlasıyla vardı.

İkincisi, bu tanışıklıklar, onun Türkiye devrimci ve komünist hareketinin teorik-ideolojik-siyasal genel durumuna önemli oranda vakıf olmasını sağlamıştır.

Hareketin genel perspektifler anlamında yaşadığı tıkanıklıkların tamamen farkında olan Özgüç, yaklaşık otuz yıldır süren ve hâlâ ciddi bir sonuç üretmemiş “büyük” tartışmalara yakından aşinaydı, ama o, bu tartışmaya çok sıcak bakmadı, kendi kişiliğine de uygun biçimde hep kavganın en ortasına atlamayı seçti, bugünkü tıkanma noktalarını aşmak için en doğru yolun böylesi bir pratik olduğunu düşündü.

Böylece sonunda kendi mücadele anlayışına en uygun hareket olarak gördüğü Partizan saflarına katıldı. Zaten önceden önemli oranda çelikleşmiş böyle bir kadronun kendisinin saflarını seçmiş olmasının, bu hareket tarafından da bir gurur kaynağı olarak görülmesi gerektiği fikrindeyiz.

Özgüç, asıl olarak, hareketin “büyük” tartışmalar tarafını değil, insan sıcaklığı, özveri, mücadelecilik, çalışkanlık, paylaşımcılık, yiğitlik, mütevazılık, direngenlik gibi taraflarını, yani akıldan ziyade yürek tarafını temsil etmektedir.

Eğri oturup doğru konuşalım, Türkiye devrimci ve komünist hareketinin, Özgüç’ün de yetkin temsilcilerinden birisi olduğu bu yürek tarafını kaldırırsanız hareketten geriye pek fazla şey kalmaz. Toplum içinde, özellikle de genç kuşaklar arasında harekete yönelik hâlâ şu veya bu oranda süren ilginin temel kaynağı da bu tarafımız değil midir zaten?

Bu sadece bir saptamadır. Devrimci akılla ve gerçikle bağı yeterince güçlü olmayan yüreğin romantizm demek olup olmadığı, bu yoğun romantizmin gündemi kendi dışından belirlenen, tepkiciliğin sınırlarını aşmayan müzmin muhalif bir harekete yol açıp açmayacağı ve bu tarzın kazanmamıza yetip yetmeyeceği tartışması elbette önemlidir, ama bu tartışmanın yeri burası değildir.

Burada öz olarak söylemek istediğimiz, Özgüç’ün, Türkiye devrimci ve komünist hareketinin üretmeyi ve sürdürmeyi başardığı ana değerleri kişiliğinde toplamış olduğudur.

Dostlar,

Bir anne-baba, çocuğundan, onun kendilerine onur ve gurur getirmesinden öte ne bekleyebilir? Özgüç’ümüz hep bizim en büyük onur ve gurur kaynağımız olmuştur ve her zaman da öyle olacaktır.

Çocuğumuzla olan ilişkimize en ufak bir suçluluk veya pişmanlık duygusunun gölgesi düşmemiştir, düşemez. Özgüç’ün devrimciliğin ne olduğunu öğrenmesinde, o müthiş insan sıcaklığını, kocaman yüreğini, paylaşımcılığını, çalışkanlığını, yiğitliğini, mütevazılığını ve direngenliğini edinmesinde biraz olsun katkımız varsa bundan sadece gurur duyarız. Onu hep büyük bir sevgi ve saygıyla büyüttük, ondan da aynı sevgi ve saygıyı gördük. Artık kendi kararlarını verecek yaşa geldiğinde, kararlarını bazen eleştirdik, ama ona hep güvendi ve hiçbir zaman onun kişiliğini çığnemedik. O kendi kararlarını kendisi verdi, biz de saygı gösterdik.

İnsanı diğer varlıklardan ayıran en temel özelliklerden birisi, belki de birincisi, varoluşunu anlamlandırma zorunluluğudur. Zira insan, akla sahip olmakla bir trajediye de mahkûm olmuştur. Bir yandan bu aklın nimetlerinden yararlanır, ama öte yandan ölümün kaçınılmazlığına karşın doğup yaşamanın ve insan ömrünün sonsuz yaşam döngüsünde neredeyse bir nokta bile olmamasının saçmalık derecesindeki tuhaflığını bilme durumuyla da baş etmek zorundadır. Bu baş döndürücü hiçlik uçurumuna yuvarlanmamayı da ancak varoluşunu anlamlandırarak başarabilir. Özgüç varoluşunu, hayatını, en güzel değerlerle anlamlandırmıştır. Bu anlamlandırma, ölüm ya da ihanetten başka seçenek bulunmayan korkunç bir son sınava sokulduğunda, o bu sınavdan da alnının akıyla çıkmış, hepimize o çok korkulan ölümün de bir başarı biçimi olabileceğini göstermiştir; bu tavrıyla düşmanına korku, dostuna güven ve onur vermiştir. Bu yüzdendir ki Özgüç’ün bu sınavdaki mağduriyetinden ziyade başarısının öne çıkarılması bizce daha doğrudur.

Elbette bu, ona yaşatılanların peşini bırakacağız anlamına gelmiyor, elimizden gelen her şeyi yapacak ve eninde sonunda, şöyle ya da böyle, bütün bunların hesabını soracağız. Adli süreçleri başlatmak için ön hazırlıklarımızı yaptık, otopsi raporunu bekliyoruz. Rapor elimize geçince süreci başlatacağız.

Biz, sistemin dayattığı “ye, iç, üre, tüket, çalış, itaat et ve öl” yani kısaca “bir böcek gibi yaşa” düsturuna dayalı hayat formunu, asla tek ve mutlak yaşam formu olarak görmedik. Şu da açıktır ki bir hayatın değeri uzunluğu veya kısalığıyla ölçülemez. Oğlumuz, kendi yaşama biçimiyle 28 yıllık ömrüne birkaç ömür sığdırdı; gümbür gümbür yaşadı, gümbür gümbür gitti ve dünyaya silinmez bir imza attı. Bunu kaç kişi becerebilir?

Bu yüzdendir ki yılgınlık, yıkılmışlık, suçluluk ve korku görmek isteyenler boşuna bakacaklar gözlerimize. İnsanız, belki en güzel ve en büyük varlığımızı kaybetmiş olmanın verdiği acımızı gizleyemeyeceğiz, ancak gözlerimize bakanlar daha çok öfke, isyan, mücadele azmi ve kararlılık görecekler onlarda.

Şunu da söylemek gerek: Biz Özgüç’e sadece bir şeyler vermedik, o da bize hep yeni ufuklar açtı. Örneğin onun sayesinde Dersim’i ve onun güzel, çilekeş, zulme karşı inatla direnen yiğit insanlarını yakından tanıma fırsatını bulduk. Bu vesileyle, burada, Özgüç’ü ve bizi anlatılması zor bir dostluk ve sevgiyle kuşatan Dersimlilere, özellikle de onu, hepimizi derinden etkileyen bir içtenlik ve sahiplenmeyle hak ettiği gibi uğurlayan ve bizi hiçbir karşılık beklemeksizin bağrına basan yüce gönüllü Hozatlılara en derin şükranlarımızı sunmayı bir borç biliriz. Oğlumuzun Hozat’taki mezarının yanında kendi yerlerimizi de ayırttık; Artvinli olduğumuz kadar Dersimliyiz, Hozathıyız da artık.

(Bu konuşma, geçtiğimiz günlerde Dersim’de katledilen genç devrimci Özgüç Yalçın’ın ailesi tarafından yapılmıştır)

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi: Nevzat Eraydın Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: Barış Mah. Adnan Kahveci Cad. No: 88/4
Buca - İzmir
Baskı tarihi: Aralık -2015
Basım yeri: Özdemir Matbaacılık
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi Blok No: 145
Topkapı-İstanbul Tlf. 0212 577 54 92

İzmir: Barış Mah. Adnan Kahveci Cad. No: 88/4
Buca - İzmir
İstanbul - PK 15 Kadıköy
Manisa-Turgutlu: Turan Mah.
Kurultay Sk. No:21 Kat:1 Turgutlu
İletişim: info@sozveeylem.com
editor@isbasigazetesi.net

Küba'nın Tarihsel Enternasyonalist Dayanışması

Oscar Sanchez Serra

40 yıl önce, 5 Kasım'da Angola halkının bağımsızlığı ve tüm Afrika adına Carlota Operasyonu adı verilen bir hareket başlatılmıştı.

Onlar, Küba'da 3.785.000 den fazla haneye dağılmış durumdalar. Onları, aile üyeleri veya arkadaşları arasında saymayan Kübalı bir aile bulmak zordur. Hiçbir rozet ya da ayırtedici işaret taşıyorlar; markette, basketbol sahasında ya da gürültülü bir domino masasında diğer insanların arasında yaşıyorlar. Çocukları, bizim çocuklarımızla aynı sınıfları paylaşıyor; onlara eğitim sağlık, kendi fikri gelişmeleri için fırsat eşitliği sağlayan bir toprakta doğmuş olmaktan başka hiçbir ayrıcalıkları yok.

Ancak, bu enternasyonalist savaşçılar, sadece kahraman değil, José Martí'nin "Bizim vatanımız insanlıktır" sözünün en sadık mirasçılarıdır. Kırk yıl önce, 5 Kasım'da, Küba, dünyaya kahramanlığın ve aynı zamanda, hümanizmin en parlak örneklerinden birini gösterecekti. Operasyon Carlota Angola ve tüm Afrika halklarının bağımsızlığı adına başlatılmıştı.

Operasyona, 1843 yılında Matanzas'daki Triunvirato şeker plantasyonunda liderlik ettiği birçok köle isyanlarından birinde yaşamını yitirmiş olan bir Lukumí kölenin adı verilmişti. O, dünyanın en soylu davasının savunulmasında bir halkın kahramanlığının sembolü haline geldi.

Ama bu Küba halkının bütünlüğünün, diğer uluslarla dayanışma yoluyla ilk kez gösterilmesi değildi. 1961 Devrimi döneminde, Cezayir bağımsızlığı için savaşır, Küba'dan bir gemi ülkeye silah taşımış ve öksüz çocuklar ve yaralıları alarak geri dönmüştü. 1963 yılında, Cezayirli zafere zaferlerini tehdit gördüklerinde de ilk kez, Küba askerleri onlara yardım etmek için okyanusu geçmişlerdi.

Kübalı doktorlar gelişmekte olan ülkeler için sağlık hizmetlerinde adanın olağanüstü gelişmesinin bir parçası olarak, bugün dünya çapında 60'dan fazla az gelişmiş ülkede yaptıkları gibi, o zaman da hayat kurtarmak için oraya gitmişlerdi.

Ekim 1975'de kuzeyde Zaire ordusu ve paralı askerlerden oluşan kuvvetler Angola'nın başkentini kuşatırken güneyde, Güney Afrika zırhlı birlikleri aynı amaçla, hızla Luanda'ya doğru ilerliyorlardı. Bundan sadece birkaç hafta önce, MPLA Başkanı Agostinho Neto, Küba'dan askeri eğitmenler gönderilmesini talep etmiş ve başlangıçta hafif silahlarla donatılmış 480 kişilik bir grup gönderilmişti.

Aynı yılın Kasım ayı başlarında, Benguela'da, birlikte bu eğitmenler bir grup öğrencileri ile birlikte düşmanla karşı karşıya geldiler ve eşitsiz bir savaşta bozguna uğramışlar, onlarca genç Angolalı ve sekiz Kübalı eğitmen öldürülmüştü.

Başkumandan Fidel Castro Granma yatıyla Küba'ya çıkışın 49. ve Angola'daki enternasyonalist destanın 30. yıldönümü vesilesiyle, 2 Aralık 2005 tarihinde şunları söylüyordu:

"İlk defa, Afrika'nın bu uzak köşesinde, o sorunlu toprakların özgürleşmesi için Kübalı ve Angolalıların kanı döküldü."

"Küba'nın Cumhurbaşkanı Neto ile danışarak, apartheid güçlerinin saldırganlığını göğüslemek üzere,

hava ve deniz yoluyla tam donanımlı savaş birlikleri, İçişleri Bakanlığı'na bağlı özel birlikleri ve düzenli Küba ordusu askerlerini göndermeye karar vermesi bu noktada oldu.

"Bu meydan okumayı tereddüt etmeden kabul ettik. Ne eğitmenlerimiz, ne de anavatanlarının bağımsızlığı için 20 yıldır kahramanca mücadele eden bu özverili Angola savaşçıları, kendi kaderlerine terk edilemezdi. Ülkelerinden on bin kilometre uzakta şanlı İsyan Ordusunun mirasçıları olan Küba askerleri, , kıtanın en zengin ve en güçlü ülkesi olan Güney Afrika ve Avrupa ve Amerika'nın en zengin ve iyi silahlanmış kukla devleti Zaire orduları ile savaşa girdiler.

"Operasyon Carlota kod adıyla bilinen, Küba tarafından üstlenilmiş bu en adil, uzun, büyük ölçekli ve başarılı enternasyonalist askeri kampanya o zaman başlatıldı. "

Otuz altı bin Kübalı asker saldırıyı durdurdular ve Güney Afrikalı ırkçıları 1.000 kilometre güneye, Angola ve Namibya sınırının öte tarafına kadar geri ittikleri bir saldırı başlattılar. Güney Afrika zırhlı birlikleri 13 - 14 Kasım'da Queve Nehri kıyısında durduruldu ve bunu gerçekleştiren bu savaşın kahramanları FAPLA birimleri ve özel kuvvetler taburu ile eğitmenler ve onların Benguela'lı öğrencileri oldu. Kuzeyde, paralı askerler, Zaire'ye geri püskürtüldüler.

Nisan 1976'da Cumhurbaşkanı Neto ile anlaşmaya varıldığı şekilde, muharebe birliklerinin yerlerinde kalması kaydıyla, Küba askerlerinin çekilmesi başladı.

Ama geri çekilme takvimi Pretoria ile Washington'un sürekli komploları tarafından engellendi. Seksenli yıllarda ABD Başkanı Ronald Reagan'ın "yapıcı angajman" ve "bağlantı" politikalarının (ABD'nin stratejik çıkarlarının desteklenmesi karşılığında Güney Afrika'ya müsamahalı davranma) amaçlarının açıklanması, Güney Afrika rejiminin Namibya'ya saldırmasını ve Angola'da tekrar tekrar işgallere girişmesini teşvik etmişti.

Küba tepkisi, 1987 yılı sonunda Angola topraklarının Güney Afrika tarafından işgaline verilinceye kadar, Jose Martí'nin halkının sonraki 15 yıl boyunca cesur

savaşçıların desteği ile gösterilen enternasyonalizmi yükseltmek ve Carlota Operasyonu'nu genişletmek oldu. Büyük ölçüde teşviğe sahip olan düşman, eski NATO hava üssü Cuito Cuanavale'ye doğru ilerleyerek, Angola'ya ölümcül darbeyi indirmek için hazırladı.

Burada, Kübalılar ve Angolalılar tarihi bir zafere yol açan cesaret eşsiz bir örneği sergilediler. Cuito Cuanavale'deki ses getiren zafer, özellikle de Küba birliklerinin güçlü grubunun güneybatı Angola'da yıldırım hızıyla ilerlemeleri, yabancı askeri saldırıya son verdi. 55.000 kadar Kübalı asker düşmanlıkların ortasında cesaret ve yüksek askeri etik ve profesyonellik göstererek, orada savaştı.

Fidel, bu askeri başarıyı şöyle dile getirmişti: "Tarihte nadiren insan eylemlerinin en üzücüsü ve zoru olan savaşta, galiplerin tarafında böyle bir hümanizm ve tevazu görülürken, bu değerlerin yenilenlerin saflarında hiç bulunmadığı görülmüştür. İlkelerin sağlamlığı ve amaçların saflığı bizim enternasyonalist savaşçılarımızın üstlendikleri her kampanyanın tümüyle şeffaf olmasını açıklamaktadır. "

Fidel, sözlerine şunu da ekliyordu: "Angola'daki başarı ve faşist ırkçı rejime karşı Namibya'nın bağımsızlığı için yürütülen mücadele, halkımız için büyük bir güç kaynağı olmuştur. Angola'daki çatışmalara tamamen gönüllü olarak katılan 300.000 'den fazla enternasyonalist savaşçı ve 50.000 Küba'lı sivil tarafından gerçekleştirilen sayısız kahramanlık, fedakarlık ve hümanizm eylemleri, muazzam değerler taşıyan bir hazinedir."

Küba tarihi, ilkeleri ve Angola'da savaşan çocuklarının yanı sıra, onların, sevdiklerini kurban verme tehlikesiyle karşı karşıya kalan aileleri ve arkadaşlarının göstermiş oldukları metanetle gurur duymaktadır. Angola'da 2016, Etiyopya'da 160 ve diğer kardeş ülkelerde de 113 vatandaşımız toprağa düştü. Onlar, ünlü sömürgecilik karşıtı lider Amílcar Cabral'ın şu sözlerinde yaşıyorlar: "Küba savaşçıları ülkelerimizin kurtuluşu için canlarını vermeye hazır dırlar ve bizim halkımızın özgürlüğü ve ilerlemesi için yaptıkları bu yardım karşılığında, bizden bütün aldıkları, özgürlük mücadelemizde düşen yoldaşlarıdır."

(Bu yazı Granma'dan çevrilmiştir)